

Slachtoffers van het Wintergetij. Met interessante foto's. — Aan een wissen dood ontsnapt. —
Interessante Nationale dansen.

No. 27

(1)

4 Jan.
1922.

PER NUMMER
20 CENT.

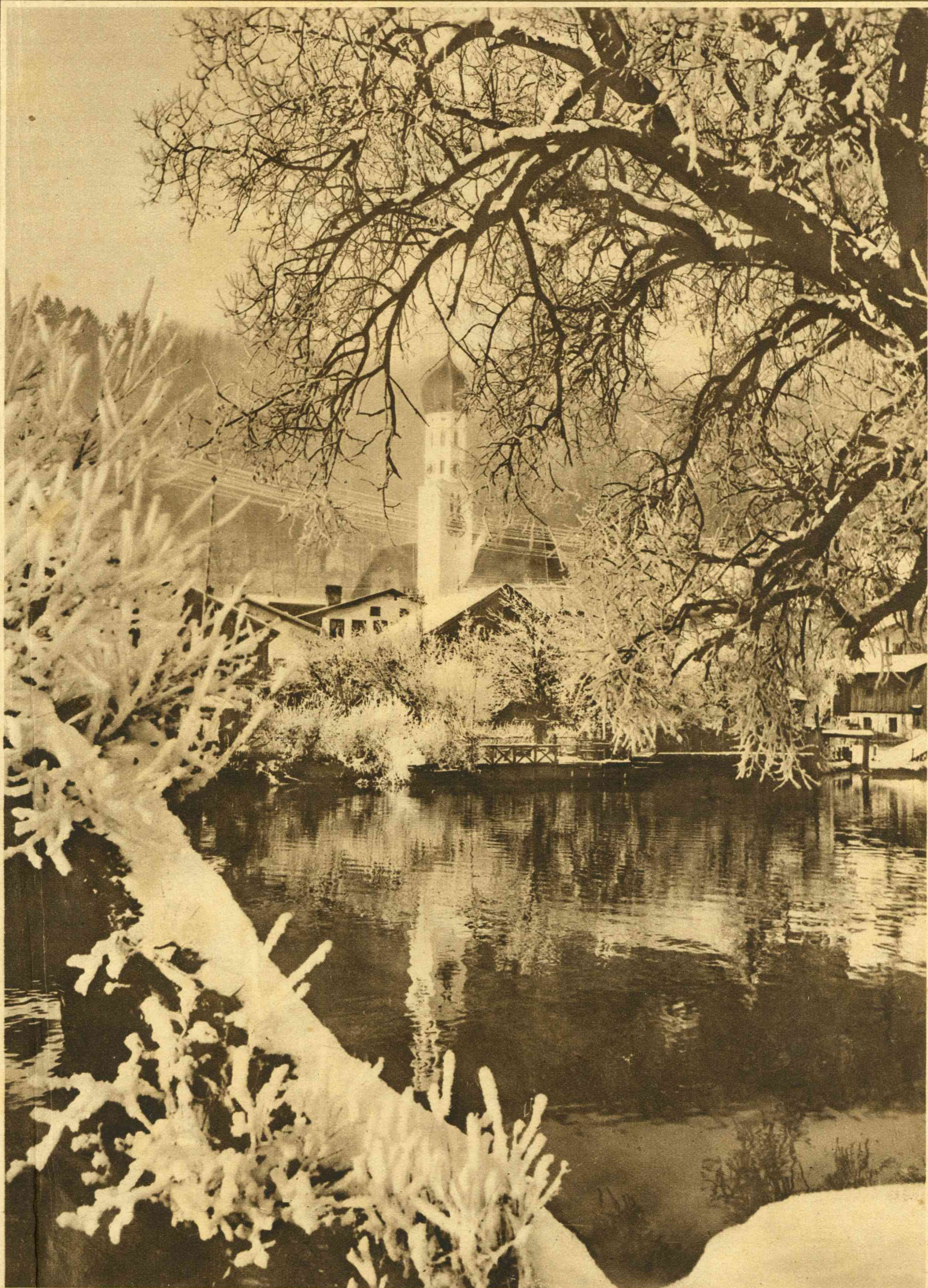
VOOR WEEK-
ABONNÉ'S
17½ CENT

Panorama

GEÏLLUSTREERD WEEKBLAD

A. W. SIJTHOFF'S UITGEVERS MAATSCHAPPIJ LEIDEN

PRIJS
PER
KWARTAAL
f 2.25
FRANCO
PER POST
f 2.50

ZOOALS WIJ ONS DEN WINTER GAARNE DENKEN...

(NAAR EEN KUNSTFOTO, GEMAAKT TE WOLFRATSHAUSEN, BEIEREN).

SLACHTOFFERS VAN 'T WINTERGETIJ

MET FOTO'S VAN DEN SCHRIJVER

Pimpelmees met musch.

et eerste jaar, dat ik vogels fotografeerde, borg ik begin Juli mijn cameraspullen al weg, in de veronderstelling, dat het broedseizoen der vogels afgelopen was. Met verlangen zag ik echter toen al weer uit naar de volgende lente, om opnieuw te kunnen beginnen. Ik behoefde evenwel al de tusschenliggende maanden niet werkeloos te blijven. Een foto van een koolmees bij een netje met noten in een der periodieken bezorgde me ook in herfst- en wintermaanden de gewenschte ontspanning. Langs mijn ramen en in den tuin scharrelden tal van vogeltjes rond: de luidruchtige, twistzieke musschen vonden er een rijk menu, waar immers zooveel en velerlei van haar gading is; koolmees, pimpelmees en goudhaantjes-op-den-trek zochten speciaal de stammen en takken der vruchtboomen af, het traditioneele roodborstje rook eens aan dit en proefde

Pimpelmeezen.

weer van dat, de stille heremiet, het heggemusche zocht in de dorre bladeren van struweel zijn sober bestaan, de kleine winterkoning scheen van den wind te leven, terwijl achter in den hof de voorzichtige merel zich te goed deed aan de laatst afgevalen appels en peren. Ik had dus fotomateriaal genoeg en nog wel vlak bij huis. Vanuit mijn kamer kon ik ze nemen.

In September reeds begon ik er mee, de vogeltjes met lekkernijen voor de lens te lokken. 't Had nog in 't minst geen zin, de gasten te gaan spijzen, daar heel de omgeving nog leeftocht te over aanbod. Ik beschuldigde me zelfs, dat ik de vogels verwende, door ze te gemakkelijk aan den kost te helpen, maar ik had het noodig voor mijn doel en brak er me het hoofd niet mee. En de foto's, die ik verkrijgen kon, zouden niettemin dienstbaar zijn aan de propaganda voor de voeding van onze zangertjes in den tijd, als sneeuw de velden bedekken of vorst de gronden verstijven zou.

Ik had opgemerkt, dat koolmees en pimpel de laatste walnoten aan den boom voor mijn deur bewerkten; ik had ze vaak bezig gezien, en aangepikt of zelfs half leeg vond ik de laatste vruchten in het gras.

Met walnoten zou ik dus de meezen lokken.

Ik ontdeed er een van den halven dop, peuterde in den anderen een gaatje en bevestigde het lokaas met een koperdraadje aan een tak van het pereboomje voor mijn raam. De camera ging er voor; een lange gummislang had ik nog niet, waarom ik aan den pal van den sluiters een dun touw bond en dit onder het even opgeschoven raam door tot in de kamer leidde.

Deze methode zou wel veel mislukkingen met zich brengen, doch er zou toch ook wel eens een gelukkig schot zijn; en een mislukte plaat of wat beteekende niet zooveel.

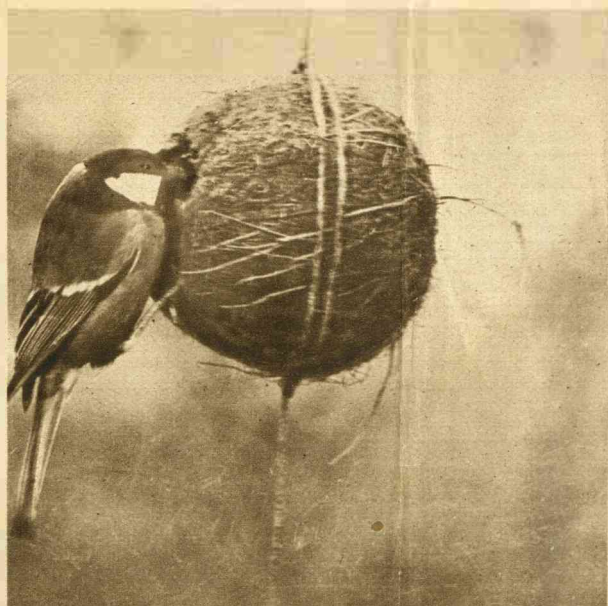
Binnen een halfuur betwisten reeds de kool- en de pimpelmees elkaar het lekkere hapje, terwijl opeens een zwerm musschen de mededingers verjoeg en op de noot aanvielen. Van nu af lieten de lekkerbekjes me niet meer met rust en ik fotografeerde zooveel ik wou. De mislukkingen waren vele, en door mijn primitieven ontspanner en door de weergaloos vlugge bewegingen der diertjes. Toch kreeg ik van musch, pimpel en koolmees goede opnamen. Ik moest er echter een heele serie hebben, terwijl de trek-maar-aan-het-touw-beweging me te durabel werd. Ik zette dus in den tuin een tak in den grond en bevestigde aan de zijtakjes de noten. Toen haalde ik een groote kist van den zolder en zaagde in een der wanden een gaatje voor de lens en een kijkgaatje. Ik zou met de camera in de kist. Maar de vogeltjes mochten me er niet in zien kruipen. In de keuken zou ik me er in werken; mijn vrouw en de meid moesten me dan zoo maar naar den tuin dragen en de kist neerzetten, op een kleinen meter afstands van het takje. Maar daar kwam protest van den kant van mijn wederhelft: of ik hoog sprong of laag, ze wilde me „om 't leven" niet in een kist het huis uit dragen. 't Zou wel voldoende zijn, zei ze, als we samen met de kist den tuin ingingen. Zij zou er bij blijven staan, tot ik er in zat en dan weggaan. Ja, vooruit, we konden 't probeeren. Nog niet lang was ze weg en zat ik door het kijkgaatje te turen, of daar stond de pimpel op het takje bij de noot. Hij was nog niet erg op zijn gemak: de zwarte kraallogjes schoten als kleine bliksempjes heen en weer. Het koperdraadje verschoof en de noot hing naar

Twee musschen bij noten.

Roodborstje op tak.

Kooimees bij cocosnoot.

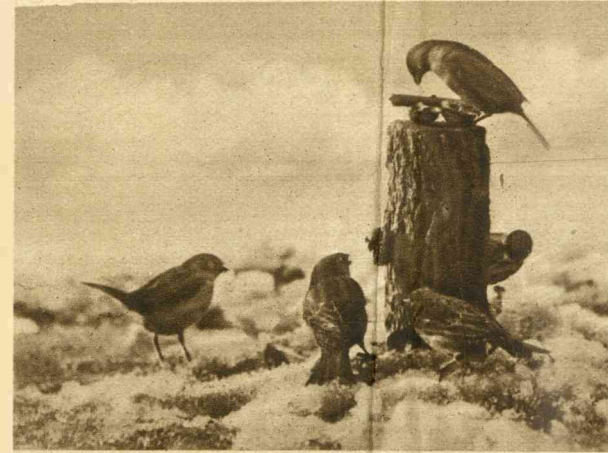
rotte peren en appels uit den wintervoorraad gezocht voor de merels en de enkele spreeuwen.

Roodborst en heggemusche namen van alles wat, een achtergebleven vinkje kreeg wat zaad.

Het werd Zaterdag, een vrije dag! Nu zouden ook de vinnige roodborst, het ingetogen heggemusche en de argwanende merel op de plaat.

De kist stond nog altijd in den tuin. Het voer werd nu allemaal op een bepaalden afstand van de lens gedeponeerd en ik kroop in mijn cel. 't Was een koud baantje, maar ik gevoelde het niet; ik had slechts mijn doel voor oogen en keek ingespannen door het kijkgat.

't Eerst kreeg ik een gezelschapje musschen op de plaat, kort daarna het roodborstje, dat van de rotte appels wel niet at, maar ze toch vanaf een takje dicht in de buurt eens moest bekijken. Zelfs de heggemusche liet zich vinden en

Musschen in de sneeuw bij noten.

beneden. Voor ons blauwtje geen bezwaar; even vlug hing hij er bij, de knapste acrobaat ten spijt, en pikte, pikte, lijf om leven. Hij hing in de volle zon; ik wachtte tot hij even pauseerde, toen snorde het gordijntje en fig. I geeft het resultaat te zien. Van uit die kist fotografeerde ik verder nog verscheidene keeren de pimpelmees, ook de koolmees, staand en hangend in alle houdingen en ook de musschen lieten zich niet onbetuigd. Het roodborstje echter schonk geen aandacht aan het gedoe, winterkoning en heggemusche bleven in den meidoorn, terwijl de merel er niet aan dacht zich zoo bloot te geven, zoolang de nood niet drong.

Als de winter zou komen met vorst en sneeuw, het allergevaarlijkste voor het gevederd gedierte, ja, dan was 't tijd genoeg. Ik verzon dus nog een variatie en kreeg een mooie opname van een koolmees aan een opgehangen cocosnoot en weer een andere bij een netje met noten.

De winter kwam met vorst en . . . sneeuw.

Wat eerst een spelletje was geweest, werd nu harde noodzaak. Broodkruimels moesten gestrooid voor de musschen; een afgekloven hammebeen werd aan een spijker aan den muur gehangen voor de meezen. Op zolder werden de ver-

een tweetal spreeuwen en een wijfjesvink. Als nummer laatst verscheen op 't tooneel: de merel. Ja, toen ze zoo vele en velerlei juichtonen in de buurt van de kist hoorde, kon ze toch ook den drang niet weerstaan, eens te komen kijken en op een gegeven oogenblik zag ik den zwarten vogel tusschen de takken van de heg door naderkomen, zeer voorzichtig, met kleine sprongetjes, dan weer stilstaand, gereed voor de vlucht, de groote, donkere oogen doodstil, vol actie. Ze bleef tusschen het struweel, zich blootgeven, daar was nog geen sprake van.

En toen ze eindelijk moest kiezen tusschen de beschermende heg en den rijk voorzienen disch, waarbij zoovele vogeltjes zich zoo ongedwongen bewogen, ja, toen werd de drang naar voedsel haar toch te sterk. Ze kwam in „'t open veld", maar geen lid aan haar lichaam was stil, al stond het dier bewegingloos te kijken. De slanke vlugge vogel van den zomer was nu een in elkaar gedrongen, lompe massa veeren. Ik begreep, dat het stomme beest zoo de veeren uitzette, om zooveel mogelijk de lichaamswarmte binnen te houden. Tusschen de uitstaande veertjes immers bleef veel warme lucht, een slechte warmtegeleider, hangen.

Daar klonk weer dat volle, diepe keelgeluid, dat ik al

Wijfjesvink bij zaad.

Spreeuwen in de sneeuw bij rotte appels.

Bastaardnachtegaal.

Merel in de sneeuw bij rotte appels.

zoo vaak vanuit het struweel had gehoord, de roep, als waarschuwing aan haar eigen adres bedoeld. Dan kwam ze weer nader, uiterst behoedzaam, den poot alweer terughalend, terwijl ze hem vooruitbewoog, hem neerzettend in tien tempo's. Ik zat met spanning toe te kijken, hield den adem in. Eindelijk, onder voortdurend geklok, zat ze, waar ik ze hebben moest... een kneep in den bal... rrrttt, ... een luiden schrikroep, ... de merel weg.

Maar ze stond op de plaat: een zwart silhouet tegen de witte sneeuw. Ondanks den schrik kwam ze weldra terug;

De „Schotsche Hooglander", gedanst door een soldaat van het Schotsche Hooglandersregiment.

de aanblik van de heerlijkheden zoo dichtbij was haar toch te machtig geweest. Ik nam dien dag en later nog kieken van haar en eerlang legde ook zij haar vrees voor het vreemde gedoe geheel en al af.

De lezer zal begrepen hebben, dat ik 't bovenstaande nu, in dezen tijd, bij deze weersgesteldheid, niet zonder bedoeling geschreven heb. 't Is een min of meer uitgebreide verklaring bij de afbeeldingen, maar de belangstellende zal er uit gelezen hebben, dat wij niet lijdelijk moeten toezien, als de zangertjes van hof en erf met leegte maag rondzwerven. Hij heeft er uit kunnen zien, waarvan de

vermeien in den aanblik van de juichende en krakeelende vogeltjesschaar, dan deponereet ge de diverse heerlijkheden, met nog een schoteltje water — ja, dat is waar ook, daar hebben de beestjes evengroote behoefte aan, — in een daartoe expresselijk ingericht voederhuisje, dat bovengenoemde firma U zeker met het grootste genoegen leveren zal.

En nu! aan het werk! De winter is vroeg begonnen en kan dus zeer noodlottig worden voor het zangertjesgilde. Een ingezonden stukje, dezer dagen in de bladen voorkomend, ondertekend door den voorzitter en den secretaris der Ned. Vereeniging tot Bescherming van vogels, vertelde ons, dat de winter van 1917, die tegen Februari eerst begon, zoowat de helft van onze zoo nuttige meezen van honger en kou deed omkomen. Intusschen, niet op nuttigheidsgronden alleen moet dit werk gesteund worden, het sta in de allereerste en voornaamste plaats in dienst van moreele en aesthetische motieven.

NOORDGOUWE

J. VIJVERBERG

Interessante Nationale Dansen

De Russische nationale dans.

Een danseres van het eiland Ceylon.

heele lineaal kast uit mekaar en dan moet je wel degelijk uit je doppen kijken, anders worden er stukken gemaakt." Hij stond even stil en keek peinzend naar buiten.

„Wil je wel gelooven m'nheer, dat ik eens — 'n paar jaar geleden — bijna den namiddagsneltrein uit Amsterdam op verkeerd spoor heb laten loopen. Als dat gebeurd was, dan had je de lijken niet kunnen tellen, want dan was-t-ie in vollen vaart op den trein naar het Noorden geloopt, die klaar stond voor vertrek. Dat zal ik je eens vertellen, maar dan moet je even wachten tot ik veilig gegeven heb voor trein 104."

De Bolero-dans tijdens een feest te Sevilla (Spanje).

De Parijsche apachendans.

verschillende gasten meer in het bijzonder houden en ik hoop gaarne, dat hij de resten van zijn maaltijd zal deponeren op plaatsen, waar de gevederde gasten ze weten te vinden. Waar de huisvader zijn hoofd te vol heeft met dringende zaken, kan hij zijn kinderen aanmoedigen voor de vogeltjes te zorgen. Ik zou haast zeggen, dat kinderen hiervoor in de allereerste plaats aangewezen zijn. Zij hebben den tijd, zij vermaken zich het meest in de vlugge bewegingen, het geschetter en getwist van de kleine vrijbuiters en bovenal, het doet goed, werkt opvoedend aan het gemoed van het kind, de hongerende dieren te helpen. Dus, werp uw tafelafval daar, waar de vogeltjes het kunnen vinden, hang een afgekloven hammebeen, een stukje spek, met zwoerd er aan, aan een spijker aan den muur en werp rotte appels en peren wat verder den tuin in. Hebt ge er een paar centen voor over, om geprepareerd vogelvoer te betrekken, dan kunt ge terecht bij de firma Imming en van Tongeren te De Bilt bij Utrecht, die z.g. voederkogels adverteert.

En wilt ge uw vogelverzorging wat luxer opzetten en u

ONDER DEN TREIN

Ik bekeek met aandacht de verschillende toestellen, terwijl de seinhuiswachter zooveel mogelijk z'n best deed alles uit té leggen. „Zie je m'nheer, als dat roode schijfje vóór dat gat zit — dat noemen we een venster —; als dus dat venster rood wordt, dan zitten alle wissels op die lijn vast en kan ik er niet één omtrekken. En kijk, hier heb je nu 't signaal voor de trein van 9.41; als ik dat veilig trek, dan komt daar..." en hij toonde met 'n zekeren trots hoe het geheele ingewikkelde toestel werkte.

„Dus is er eigenlijk geen sprake meer van gevaar, met deze moderne inrichtingen?" vroeg ik. „Wanneer dus een sein-

Ik zag hoe hij vlug en met een paar krachtige armbewegingen de noodige manipulaties verrichtte; toen kwam hij bij mij staan voor het venster, dat uitzag op het groote emplacement.

„Zie je dat huisje m'nheer?" vroeg hij. „Daar met dat roode dak en het witte hekje ervoor? Daar woon ik en daar zie je m'n kleine peuters in 't zand spelen. Kijk, die dikke jongen daar is m'n jongste; Toon heet-ie. Toontje is nu vijf jaar; drie was-t-ie toen dat gebeurde, wat ik zoeven zei. 't Had 'm bijna z'n leven gekost, dien kleinen dikkert."

Je moet weten m'nheer, dat ik voor de tweede maal getrouwd ben. M'n eerste vrouw stierf vijf jaar geleden, na de geboorte van Toon. Dat 's een hard ding m'nheer, als je zoo in eens je vrouw kwijt bent en je blijft met vier van die bloeien van kinderen zitten, waarvan de jongste nog maar 'n paar dagen oud is. Dan weet je den eersten tijd niet, wat je doen moet om er doorheen te komen en ik ben meer dan eens dankbaar geweest, dat die seininrichtingen zoo prachtig gemaakt zijn, dat je niet altijd je hersens erbij

behoeft te houden, want ik heb hier heel wat zitten denken, wat ik beginnen moest. Gelukkig heeft m'n moeder me door de eerste weken heen geholpen en toen kwam er een achter-nicht van me, die meelijden met de kinderen had en die heeft toen het huishouden een jaar voor me gedaan. Maar dat ging op den duur niet zoo goed, want de buurt begon erover te kletsen; 't was nog een jong meisje en ik was ook nog maar een goede dertiger; enfin, wat zal ik je zeggen m'nheer, ik ben met 'r getrouwd. Je zult misschien zeggen, dat ik wel gauw m'n eerste vrouw vergeten was, maar wat moest ik doen? Ze was goed voor de kinderen en 't huishouden liep uitstekend, maar om 't gepraat in de buurt wou ze weg. Nou, toen heb ik den knoop maar doorgehakt, want ik wist niet hoe ik 't zonder haar zou bolwerken en ze zei „Ja”. Toen zijn we een maand later getrouwd.”

De man liep even naar z'n toestellen, wierp een paar handels over en kwam toen weer bij me staan.

„Weet-je wat 't gekste was, m'nheer; toen we eenmaal getrouwd waren ging 't niet goed meer. Ik moest al maar denken aan m'n eerste vrouw en dan leek 't me net of ik er kwaad mee gedaan had. Dan dacht ik aan de kleintjes en aan alles wat je wel eens van stiefmoeders hoort en dan was ik bang, dat ze voor m'n jongens niet goed zou zijn. En ten slotte, omdat ik haar maar altijd ervan verdacht, meende ik telkens kleinigheden te ontdekken, die al het begin ervan waren. Gelukkig heeft ze zelf geen kinderen, anders was ik nog veel jaloerscher geworden.

Hoor eens m'nheer, ik weet vast, dat ze zoo goed voor m'n kinderen was en nog is, als een eigen moeder maar zijn kan, maar omdat ik er steeds oplette, verbeeldde ik me zoo langzamerhand werkelijk, dat ze de jongens verwaarloosde. Nou weet ik, dat al die dingen, 'n standje tegen den een of een oortje voor den ander, ook wel eens plaats hadden toen m'n eerste vrouw nog leefde, maar ik zag nou eenmaal niet helder meer en ik had een leven als een hel. Soms weet ik 't aan mezelf en dan weer aan haar en op 't laatste kon ik m'n mond niet meer houden en ik zeier wat van. Dat gaf dan woorden en 't leven werd er niet prettiger door.

Maar op een keer — dat 's nou twee jaar geleden — was 't heelemaal mis gelopen. Ik had om elf uur dienst en was dus een deel van den morgen thuis. Kleine Toon was een flink kereltje geworden, net zoo'n dikzak als hij nu nog is. Maar hij was gruwelijk verwend. Ik geloof dat m'n vrouw, juist omdat ik altijd op haar vitte, de kinderen veel meer toegaf dan goed voor ze was. En dien morgen was het al heel bar. Hij zankte en zeurde zóó voortdurend, dat m'n vrouw 'm ten slotte een tik op z'n broek gaf en daar kwam hij huilende naar mij toe gelopen, terwijl ik in den tuin bezig was. Toen had-je de poppen aan 't dansen. Ik meende dat ik m'n vrouw eens ferm de waarheid moest zeggen en ik deed 't ook. Maar ze was ook driftig geworden, zoodat ik ten slotte het huis uitliep, het hekje dóór en de lijn op naar 't seinhuis. 't Was nog maar een kwartier vóór m'n tijd, dus ging ik maar met een naar boven, zei tegen m'n kameraad, dat hij wel op kon trommelen, want dat ik 't kwartiertje wel van hem overnam.

Nou was juist het dubbel spoor op de lijn naar 't Oosten gereed gekomen en ze waren bezig de nieuwe seinen en wissels in te schakelen. De heele zaak lag uit elkaar en dat begrijp-je, dan heb je geen contróle op je werk, dus moet je deksels oppassen om geen ongelukken te laten gebeuren. D'r waren een ingenieur en een paar helpers, die 't zaakje in orde moesten maken en ik had voorloopig m'n heele verstand nodig om te zorgen, dat ze van de toestellen, die ik moest gebruiken, afbleven.

Maar om een uur of twaalf gingen ze weg en ik bleef alleen. De ingenieur had me gevraagd of hij nog blijven zou in het middaguur, maar ik zei, dat ik 't alleen wel afkon. Toen ze weg waren, kwam natuurlijk de heele geschiedenis weer in m'n gedachten en als ik zoo naar m'n huisje keek, dan leek 't me of 't beter was geweest als ik maar dood gegaan was

in plaats van m'n eerste vrouw. Dan had ze een pensioentje gehad van de maatschappij, waar ze met wat bijwerk van kon leven en de kleine stumpers hadden een goede moeder gehad.

Terwijl ik zoo zat te denken ging het signaal, dat de trein uit Amsterdam op komst was en het laatste blok vroeg veilig. Ik gooide het wissel om en haalde het signaal over zoodat ie als gewoonlijk aan het tweede perron kon binnenlopen. Op de andere lijn stond de trein naar het noorden, die juist van den zuidkant was binnengeloopen. Even later merkte ik aan den verklikker van het kwikpedaal, dat de sneltrein op de komst was. Ik keek dien kant uit en zag hem

gen van m'n daad vóór me. Als ik het ding omhoog trok, dan vloog de trein met volle kracht tegen den anderen trein aan en dan . . . dan zou ik om m'n jongen te redden een aantal moorden op m'n geweten hebben. 't Was een verschrikkelijk oogenblik, ik zou om 'n leven te redden niet graag weer voor zoo'n keus komen te staan.

Ik zou het wissel niet omtrekken, maar m'n handen waren sterker dan m'n wil en ik zag het handel als vanzelf omhoog bewegen. Toen liet ik me plat voorover vallen, de trein donderde langs het seinhuis. . . . over m'n jongen. Ik zag in gedachten het lieve lijfje aan stukken gescheurd onder de wielen en toen wist ik niets meer.

Toen ik m'n oogen opendeed, lag ik in m'n eigen bed. Er was een dokter in de kamer en in de kinderstoel in het hoekje zat Toon, gezond en wel. Ik wist eerst niet wat er gebeurd was en staarde maar rond. Toen opeens herinnerde ik me weer alles, dat m'n jogen in levensgevaar verkeerd had en dat hij blijkbaar door een wonder gered was. Maar inplaats van dankbaar te zijn daarvoor, voelde ik nog maar steeds een helse woede in me branden tegen m'n vrouw, die de jongens verwaarloosde. Met een ruk ging ik rechtop zitten, zoodat de dokter onmiddellijk op me toestapte.

„Waar is m'n vrouw?” vroeg ik woest.

„Stil maar,” zei de dokter. „Wees maar gerust, dat zal wel goed gaan met je vrouw. Knap nou eerst zelf maar eens op.”

Ik begreep hem niet. „Ik wil m'n vrouw spreken dokter: ik zal haar zeggen. . . .” maar hij drukte me zacht neer. „Je vrouw ligt in 't ziekenhuis, maak je maar niet ongerust, dat komt wel in orde.”

Ik wist niet wat ik ervan maken moest en dacht dat ik droomde. M'n vrouw in 't ziekenhuis? Wat was er dan eigenlijk gebeurd?

Was Toontje dan niet op de lijn geweest? Ik kon er ten slotte niet meer uitkomen en eerst een paar dagen later, toen m'n hersens een beetje tot rust gekomen waren heb ik alles vernomen.

Ik zelf was de schuld van alles. Toen ik in mijn nijldige bui weg gelopen was, had ik het hekje open laten staan, dat ik anders altijd zorgvuldig sloot en daardoor was de kleine jongen op de lijn gekomen. Eerst op 't laatste oogenblik had m'n vrouw hem gemist en was ze het spoor opgerend. Het kind had ze van de rails weggesleurd, maar zelf was ze gestruikeld en haar linkervoet was door den sneltrein afgereden. Dat was allemaal gebeurd, terwijl ik bij het toestel stond, zoodat ik er niets van gezien had.

Ik heb m'n vrouw nooit verteld, wat voor verschrikkelijke dingen ik in m'n hoofd heb gehad, maar ik heb haar met een ander oog leeren bekijken.

Ze is gelukkig hersteld, ze heeft nu een kunstvoet en loopt als een normaal mensch en ik geloof dat ze zelf geen spijt heeft van het ongeval, omdat ze me heeft kunnen toonen, wat ze voor m'n kind overhad.

Maar ik heb heel wat goed te maken aan haar.”

De man zweeg en ik nam afscheid, vol bewondering voor de eenvoudige menschen, waarvan de een het leven van z'n kind en de ander zichzelf waagde om z'n plicht te volbrengen.

GULDEN WOORDEN.

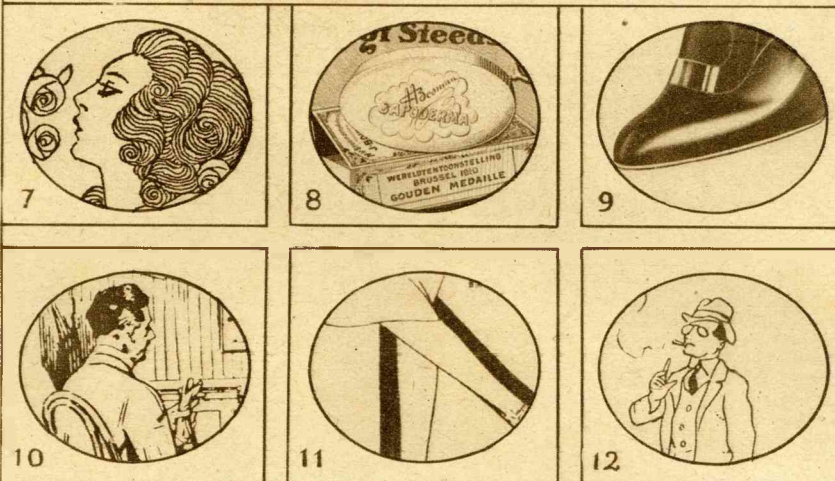
Het eenvoudigste werk valt ons zwaar, zoodra ons lichaam alleen het verricht; maar de liefde maakt de zwaarste taak licht, zij geeft ons vleugels naar het vervelendste, verwijderste doel.

J. G. HERDER

Ons leven kan men met een winterdag vergelijken: wij worden tusschen twaalf en één uur des nachts geboren, het wordt acht uur eer het dag wordt, en vóór vier des namiddags wordt het weer donker, en om twaalf uur sterven wij.

G. C. LICHTENBERG

ONZE ADVERTENTIE-PRIJSVRAAG

Hierboven vindt men de tweede serie uitknipsels van onze advertentie-Prijsvraag. Ook ditmaal zijn ze noch vergroot, noch verkleind, terwijl ze alle weer geknipt zijn uit advertenties, die gedurende het jaar 1921 in „Panorama” gestaan hebben. Voor hen, die de voorwaarden aan mededinging tot deze Prijsvraag verbonden, in ons vorig nummer niet gelezen hebben, laten wij ze hieronder nog eens volgen: Uit de meest-bekende advertenties uit Panorama, knipten wij gedeelten uit, die wij, per serie van zes stuks tegelijk, in ons blad reproduceeren zullen. Bovenstaande serie is de tweede. De uitknipsels worden doorlopend genummerd van 1—24. (Door een verzuim was die nummering bij de eerste serie vergeten. Zij behoorde evenwel, in dezelfde volgorde als de serie hierboven, van 1—6 genummerd te worden). Zij, die aan deze Prijsvraag willen deelnemen, hebben niets anders te doen, dan na de verschijning van de laatste (vierde) serie ons op te geven, uit welke annonces wij die gedeelten geknipt hebben. Men kan volstaan, met op te geven welke firma (naam en plaats, waar deze gevestigd is) de advertentie plaatste, en in welk nummer van „Panorama” men ze vond. De antwoorden op deze Prijsvraag moeten binnen drie weken na verschijning der laatste serie aan ons adres: Redactie „Panorama”, Doezastraat, Leiden, bezorgd zijn. Op de envelop vermeldt men: Advertentie-Prijsvraag. Onder de goede oplossers verloten wij een prijs van TIEN Gulden, een van VIJF Gulden en vier van een RIJKSDAALDER.

in volle vaart den hoek omkomen. Toen draaide ik me om en dáár, vlak bij dien stapel dwarsligger, daar liep m'n kleine Toontje rustig midden op spoor B, net 't spoor, waarop de sneltrein binnen moest loopen.

Hoe lang of ik hier gestaan heb, weet ik niet, maar 't kan niet lang geweest zijn, anders had ik wel moeten zien wat er voorgevallen is. Ik probeerde te schreeuwen, maar ik kon geen geluid uitbrengen. Eén ding weet ik zeker, dat ik in m'n hart een verschrikkelijke verwensching naar m'n vrouw slingerde, die natuurlijk niet voldoende op het kind had gelet, zoodat hij nu het hek uitgelopen was, de lijn op.

Gek, dat er in een paar seconden zooveel door je hoofd kan gaan. Ik herinner me nog wat ik me voornam om te doen en te zeggen, als straks het lijfje van m'n kind thuis gebracht zou worden, hoe ik haar, die de oorzaak van z'n dood was, het huis zou uitslingeren voor altijd. Maar op hetzelfde oogenblik drong het tot me door, dat ik den jongen kon redden. Hij liep nog twintig meter vóór het wissel; als ik het handel overgooide, zou de trein op spoor A binnenlopen. Gelukkig lag de heele zaak los en kon ik dus het wissel omtrekken. Met één sprong was ik bij de kast en greep den hefboom beet. Maar terwijl ik me eroverheen boog, zag ik in eens alle gevol-

onze ademhaling — ontstaat, is veel zwaarder dan de lucht. Voor ons doel kunnen wij het echter veel eenvoudiger bereiden door in een hoog smal glas (bijv. een niet te wijden tumbler), op eenige stukjes marmer of krijt, uit het zout „koolzure kalk” bestaande, een weinig verdund zoutzuur (desnoods ook sterken azijn) te gieten. Het zoutzuur of azijnzuur vormt dan met de kalk uit het marmer een nieuw zout en het zwakkere koolzuur wordt vrij, onder sterke opbruising. Boven in het glas aangekomen herkent men het daardoor, dat een brandend houtje of kaarsje er dadelijk in uitdooft, want koolzuur onderhoudt de verbranding niet (toepassing: het blusschen van brand door middel van „extincteurs”).

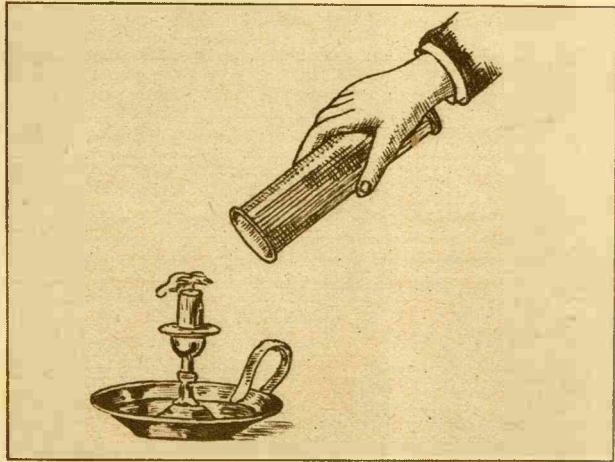
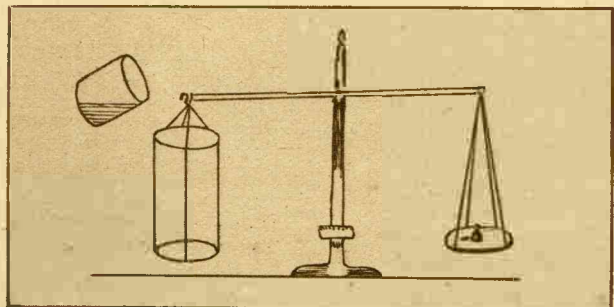
Om nu de zwaarte van dit gas aan te toonen, plaatst men (zie fig. 1) op de ééne schaal van een niet te grove balans een anderen tumbler en maakt op de andere schaal met gewichtjes nauwkeurig evenwicht. Houdt men nu onzen eersten tumbler, waarin zich het koolzuur bevindt, schuin boven het glas op de balans, dicht bij den rand, doch zorgdragende dat er geen vocht overvloeit, dan wordt het koolzuur als een vloeistof in het laatste glas „overgegoten” en men ziet dit laatste, door de grootere zwaarte van het koolzuur, dadelijk naar beneden gaan, terwijl een brandend houtje of kaarsje erin uitdooft, daar het zwaardere koolzuur de lichtere lucht heeft uitgedreven.

Hetzelfde kan ook nog op een andere, zeer verrassende wijze aangetoond worden door de proef van fig. 2. Men neemt het glas, waarin men uit marmer en zoutzuur koolzuur

NATUUR- EN SCHEIKUNDE IN DE HUISKAMER

15. EEN GAS, DAT ZWAARDER IS DAN DE LUCHT EN DAT MEN, EVENALS EEN VLOEISTOF, UIT EEN GLAS KAN GIETEN.

Het gas koolzuur, een scheikundige verbinding van de elementen koolstof en zuurstof, die door de verbranding van alle koolstofhoudende brandstoffen — en dus ook door

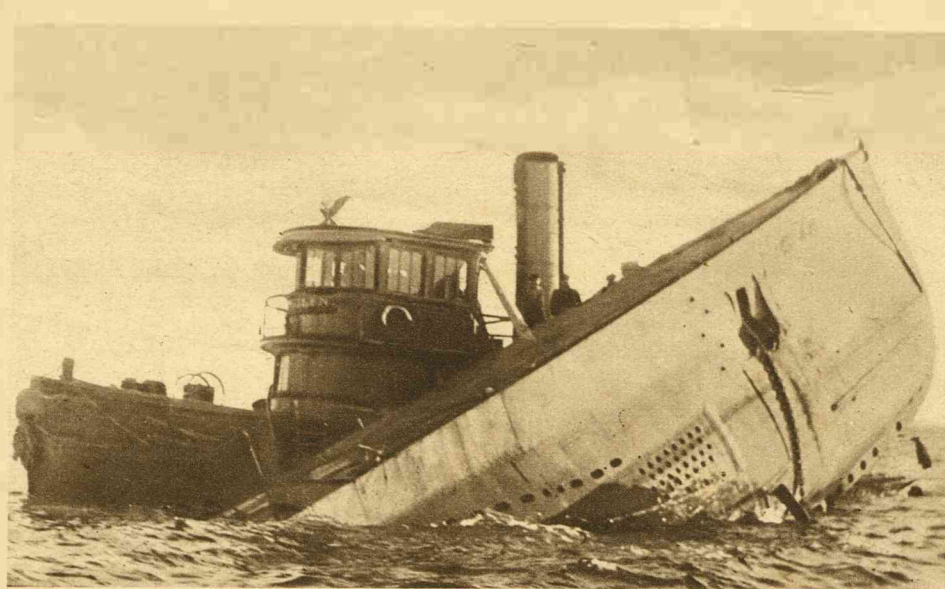
ontwikkeld heeft en dat daarin, wegens zijn zwaarte, geruimen tijd blijft zweven, in de hand en houdt het, zooals op fig. 2 is aangegeven, voorzichtig, zonder dat er vocht uit kan vloeien, in schuinsche richting boven een brandende kaars. Deze wordt dan, door het naar beneden vloeiende, zware koolzuur, als 't ware „uitgegoten”.

VAN HEINDE EN VERRE

Practisch amerikaansch.

In de Vereenigde Staten van Amerika moet iedereen, die zijn geld op een spaarbank wil beleggen, behalve zijn handtekening, ook een vingerafdruk op zijn boekje plaatsen. Dit laatste om te voorkomen, dat het tegoed door ongerechtigden wordt opgeëischt.

Aan een wissen dood ontsnapt.

De amerikaansche onderzeeër S. 48, die op 8 Dec. in de buurt van Bridgeport manoeuvreerde, kon wegens een machinedefect op een gegeven oogenblik niet meer boven komen. Aangezien het ter plaatse ondiep was, bracht de bemanning, die uit 40 koppen bestond, alle zware voorwerpen naar achteren, waardoor de voorsteven net boven water kwam. Eenige matrozen kropen toen met dekens bij zich door de torpedo-lanceerbuizen naar boven en maakten van de dekens een vuur om de aandacht op zich te vestigen. Halfbevroren werd de bemanning eindelijk door een voorbijgaand schip opgenomen.

Eugene V. Debbs.

de bekende amerikaansche socialist, die met Harding candidaat voor het presidentschap was, is door den laatste bevestigd van een tienjarige gevangenisstraf, waartoe hij in Januari 1918 wegens landverraad veroordeeld was.

Links:

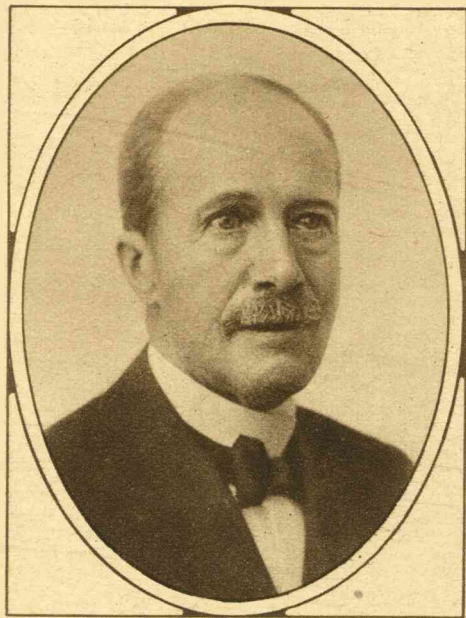
Uit de biljartwereld.

Onze wereldkampioen op het biljart, de heer Bos, heeft verleden week in het clublokaal der 's-Gravenhaagsche Biljartclub een uitdagingwedstrijd gespeeld tegen Dommering. Er werd gespeeld een partij van 1000 punten groot biljart, kader 45 cm. verdeeld over 2 séances. Hoewel de heer Bos in het begin in de minderheid was, trad hij toch als overwinnaar uit den strijd.

Rechts:

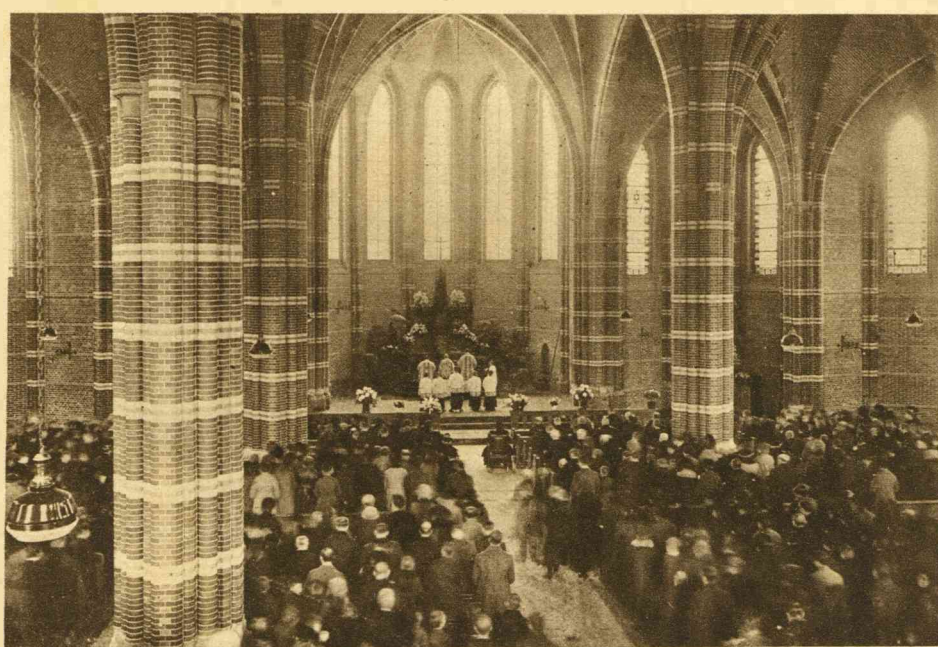
De huldiging van den heer L. C. Keereweer.

Op den eersten Kerstdag is de heer L. C. Keereweer te Amsterdam, gehuldigd ter gelegenheid van zijn 35-jarig jubileum als dirigent en toonkunstenaar. Een receptie had plaats in het gebouw der Harmonie, Rozengracht 207, waar wij den jubilaris fotografeerden temidden van bloemen, vrienden en vereerders.

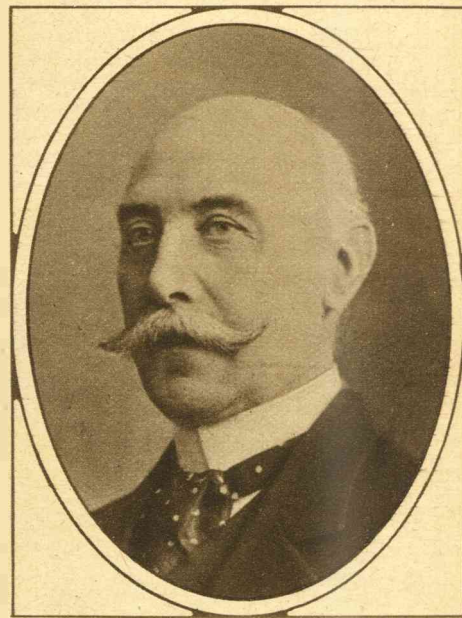
H. C. Stapelveld †

Te Amsterdam is op 70-jarigen leeftijd overleden de heer H. C. Stapelveld, eerste deurwaarder bij het Gerechtshof aldaar.

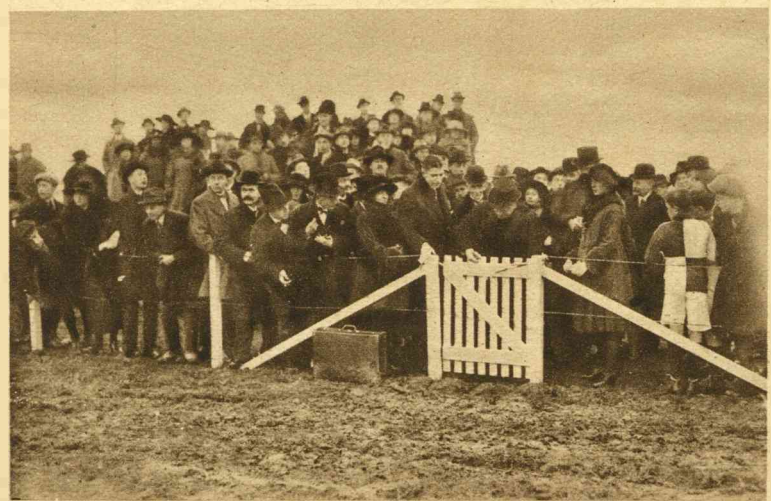
De St.-Antoniuskerk te Dordrecht.

De vorige week werd de nieuwe St.-Antoniuskerk te Dordrecht plechtig ingewijd. Onze foto werd genomen tijdens de eerste H. Mis, die er werd opgedragen.

R. J. C. P. Kolschoten †

Te Arnhem is in den ouderdom van 70 jaar, na een langdurige ziekte overleden de heer R. J. C. P. Kolschoten, die meer dan 28 jaar lid van den Raad der gemeente Arnhem was.

Links:

De opening van het Kralingsche Sportpark

bij Rotterdam, die den tweeden Kerstdag officieel plaats had. Op onze foto ziet men den WelEerw. heer Willems de plechtigheid verrichten.

Rechts:

Een drievoudig jubileum.

Op 25 December herdacht de heer A. Halverhout, beurtschipper te Leidschendam, niet minder dan 3 feesten. Eerstens zijn diamanten jubileum als Koorzanger der Petrus- en Paulus-kerk aldaar, ten tweeden zijn 50-jarig jubileum als beurtschipper, ten derde zijn 80sten verjaardag. Op de voorste rij in het midden zit de sympathieke jubilaris.

HET DUEL

door Jaap van Boyl

Wij zaten met ons vijven, vrijgezellen, bijeen op Wim's kamer.

Buiten woei een halve storm; de boomen zwipten heen en weer, en de ruiten rinkelde af en toe in de sponningen. Ook was het vinnig koud, en de Noord-Wester joeg natte sneeuwvlokken tegen de ramen. Maar wij bekommerden ons daarover niet; wij zaten gezellig om de tafel, waarop een paar flesschen wijn ons niet onaardig stonden toe te lachen, en we vertelden elkaar de geschiedenissen, die ons te binnen wilden vallen, grappige en ernstige, maar alle met het merk van zelf-doorleefdheid.

Kees had op roerende wijze het verhaal gedaan, hoe hij door een auto werd overreden, waarin een paar buitengewoon lieflijke dames zaten, die hem opnamen, in den auto legden en verzorgden, en hoe één van haar hem hand, hart en kapitaal had aangeboden. Hij had alles geweigerd en wij zegden hem in gedachten voor dat besluit, hetwelk onze club voor een ernstig verlies had behoeft.

Toen begon Jan z'n juist niet nieuw verhaal over een zes voet lang individu, dat hem op een eenzamen landweg gevraagd had, hoe laat het was, en ook hij oogstte veel bijval uit oorzaak van den grooten moed, dien hij toen had getoond.

„En nu de gastheer,” werd er gezegd.

Wim schudde z'n hoofd.

„k Weet niets, hoor! tenminste niets, dat de moeite van 't aanhooren waard is... behalve...”

„Vooruit, vertel op!” drongen we aan.

„Ik doe 't liever niet,” zei hij stroef.

„Waarom niet?”

„Omdat het een geschiedenis is van tranen en hartebloed, een geschiedenis, die me altijd opnieuw ontroert, als ze me in den zin komt.”

„Doet er niet toe: vertel op!”

„Op jullie verantwoording dan.”

En Wim begon.

„We waren met z'n drieën en zéér groote vrienden. Hein Vikkers, Bram Drost — arme kerels — en ik. Ze noemden ons „de onafscheidelijken” en dat waren we, en dat zouden we altijd gebleven zijn, als het Noodlot niet tot ons gekomen was in de gedaante...”

„Van een mooi meisje... 't oude chapitre,” riep ik uit.

„Van een mooi meisje,” herhaalde hij somber. „Oogen, o, als korenbloemen, zoo blauw, haar als zij, en een gestalte... groote goden, zoo iets zag jullie nooit. Ik zwijg daarover, omdat ik er jullie geen flauwe voorstelling van geven kan; voor zoo iets is jullie gemoed...”

„Ja, ja, dat weten we; ga door!”

„Welnu dan, we waren alle drie in een oogenblik dol verliefd, en omdat we dat van elkaar wisten, vertrouwden we elkaar geen zier, en als ik even met Corry stond te praten, lagen Hein en Bram ergens op den loer om te zien, of ze ook benadeeld werden. En — ik wil het eerlijk bekennen — ik was geen haar beter dan zij. Maar toch bleven we goede vrienden en als er ooit geringe meedeelzaamheid bij ons aan den dag kwam, dan ging het over dat ééne onderwerp: Corry. En tòch, als elk van ons geweten had, dat hij Corry niet veroveren kon, dan had hij haar gaarne aan een der andere twee gegund. Maar wie acht zichzelf niet in staat veroveraar te zijn?”

Hij zweeg een poos, in somber gepeins verzonken; wij eerbiedigden zijn gevoelens en deden een paar trekjes aan onze sigaren, die dreigden uit te gaan.

Eindelijk hief Wim het hoofd weer op en vervolgde: „Natuurlijk deden we erg ons best in de gunst van de lieve schoone te komen en elk van ons meende, dat hij daarin slaagde ook. Ik was nogal muzikaal, en als ze op de piano trommelde, wat ze héél aardig kon doen, mocht ik de muziek omslaan en dan keken we elkaar wel eens even aan en kleurden allebei. En kleur op 't gelaat van een jong meisje is liefde, dacht ik. Hein was gastronom van aanleg en bracht haar recepten mee uit de keuken van z'n moeder, die van beproefde hoedanigheid waren, en hij geloofde, dat haar hart deswege niet heelemaal ongevoelig voor hem was. Bram eindelijk, was dichter en zond haar de vruchten van z'n geest, die naar hij zelf beweerde, superbe waren. Zoo deed elk z'n best en allen waren gelukkig. Helaas, waarom moest dit geluk zoo vreed verstoord worden! Waarom?”

Hij keek ons droomerig-vragend aan, alsof hij een antwoord van ons verwachtte, maar natuurlijk konden we dat niet geven. Verlangend, hoe de zaak afloopen zou, spoorden wij hem dus aan verder te gaan met z'n verhaal. Wat hij deed.

„'t Was op een bal; ik herinner het me, of het gisteren gebeurde. Zij was er, en wij drieën eveneens. Toen beweerde Bram, dat ze hem de volgende wals toegezegd had, hetgeen volgens Hein onmogelijk waar kon zijn, omdat hij daar reeds beslag op had geleegd. Het eene woord haalde het andere uit en dreigend stonden de beide vrienden tegenover elkaar, terwijl ik al m'n best deed den vrede in hun gemoederen terug te brengen.

„Houd jij je mond,” zeiden ze woest.

„Nee,” zei ik, „ik wil jullie tot elkaar brengen.”

Maar daar wilden ze niets van hooren; ze duwden me opzij en snauwden, dat ze hun eigen zaken wel zouden klaren. Gekrenkt ging ik eenige stappen opzij.

Had ik het maar niet gedaan, dan had ik hoogst waarschijnlijk het noodlottige kunnen verhinderen, dat nu gebeurde. Plotseling hief Bram, die van een zeer oplopend temperament was, z'n arm op en gaf Hein een slag in 't gelaat.

Hein verbleekte, deed een stap achteruit en zei heesch: „Daar zul je voor boeten; je hoort nader van me.”

Toen ging hij heen.

„Ik lach om je,” riep Bram hem achterna.

Een kwartier later waren ze allebei naar huis gegaan en ik had al den tijd Corry het hof te maken, wat ik dan ook met volle toewijding deed, ofschoon ik daarin herhaaldelijk gestoord werd door een jongmenschen, dat zich Harry Brandt noemde. Telkens stond hij met het meisje van mijn keuze te fluisteren, maar ik liet hem daartoe niet veel tijd en ik merkte heel goed, hoe hij van woede en jalouzie bijna uiteenviel.

't Was een prettige avond.

Prettig, want ik had toen heelemaal nog geen vermoeden, welk een ramp ons vriendenclubje bedreigde, en dat bloed en tranen... of nee, bloed eigenlijk niet... in elk geval, dat dood en verderf er om heen waarde.

's Anderen daags kwam Hein bij me en zei: „De klap...”

„Ja,” zeg ik, „die klap; dat was niet mooi van hem.”

„Niet mooi!! 't Zal hem den dood doen, want ik wil met hem duelleeren,” riep hij uit.

„Ho, ho, ho!” suste ik.

OM DE SENSATIELUST TE BEVREDIGEN... Teneinde de sensatielust van het publiek te kunnen bevredigen, worden voor de film vaak toeren verricht, die eigenlijk misdadig zijn. Onze foto, waarop men den bekenden „artist” Harry Piel aan het werk ziet, geeft daarvan een voorbeeld. De filmspeler rijdt over een met touwen bevestigde brug, die twee steile rotswanden verbindt. De touwen breken en paard en ruiter storten in een afgrond van twintig meter diep. Piel volvoerde deze waaghalzerij voor het filmstuk: „De koning der bergen”.

„Nee, nee, ik wil met hem duelleeren, ik wil hem den degen in z'n borst stooten,” riep hij woest uit. En daar bleef hij bij.

„Kun je met een degen omgaan?” vroeg ik.

„Nee, maar dat doet er niet toe,” beweerde hij.

Toen trachtte ik hem duidelijk te maken, dat het er wel degelijk iets toe deed, doch hij sneed m'n beweringen den pas af, door kort en goed te vragen: „Wil jij hem de uitdaging overbrengen?”

Na lang aarzelen nam ik het aan en ik zocht Bram op.

„Met den degen?” vroeg hij. „k Heb er nog nooit een in m'n handen gehad.”

„Hij ook niet,” zei ik.

„Nou, wat wordt het dan voor kinderwerk.”

Daarin gaf ik hem gelijk en samen overlegden we toen, dat een Amerikaansch duel — je weet wel, met een paar vergiftigde balletjes gehakt of zoo iets — verreweg het verkieselijkst was.

Welnu, om kort te gaan, het zou een Amerikaansch duel worden; het was de minst bloedige, minst gerucht-makende oplossing, en ik kreeg de weinig begeerenswaardige opdracht alles voor elkaar te brengen. Eerst was ik van plan de politie in de zaak te mengen, opdat die den tweestrijd zou verhinderen, maar ze hadden m'n eerewoord gevraagd, dat ik iets van dien aard niet zou doen, en, dom genoeg, ik had het hun gegeven. 't Was een allesbehalve aangenaam vooruitzicht, dat me wachtte; mee te werken aan den dood van m'n besten vriend.

Op mijn kamer zou de strijd uitgevochten worden. Of uitgevochten, dat is weer te veel gezegd. Het zou zóó gaan: ik zou vergift halen uit een of andere apotheek en dat mengen in één van de twee balletjes gehakt, die daarvoor gekocht zouden worden. Dan zou er geloot worden, wie mocht kiezen en daarna zou elk, onder de oogen des anderen, of dood of leven tot zich namen.

Te voren zouden ze afscheidsbrieven gereed maken voor hun familie en vrienden en die klaar leggen voor eventuele afending; alleen gaven ze mij allebei de kiesche opdracht een brief van hun hand aan Corry te geven... na hun dood. 't Roerde me tot schreien toe, maar kon ik weigeren?

Opnieuw, zweeg hij, verdiept in droeve herinneringen. „En...?” vroegen we ademloos.

„'t Ging, zooals het afgesproken was. Op een Vrijdag — waarom was het juist een Vrijdag? — op een Vrijdag dan kwam eerst Bram bij me, zwart in de kleeren, bleek in z'n gezicht, en een poos later verscheen Hein, ook zwart en wit. Ze groetten elkaar hoffelijk, maar daarna spraken ze elkaar

niet meer toe. Ik wees ze een plaats, elk aan een eind van de tafel, ging zelf in 't midden zitten en beproefde hun gemoed te roeren en de vriendschap in hun harten terug te doen keeren, maar tevergeefs. Een van tweeën moest er sterven. Ik begreep hen niet; ik hechtte aan het leven, ik vond het heerlijk te zijn en zij... Vermoedelijk rekende elk er op, dat z'n gelukkig gesternte hem voor een verkeerden greep zou behoeden, maar... voor één van beiden zou dat toch een misrekening zijn. Ik wees er hun op, ik smeekte, ik dreigde, ik verwenschte het oogenblik, waarop ze mij tot scheidsrechter hadden gekozen: Zij bleven kalm. Een van hen moest van het tooneel verdwijnen, beweerden ze, opdat de ander ruimer zou kunnen ademen. Enfin, ik heb gedaan, wat ik kon, maar toen ze al mijn bemiddelingsvoorstellen niet wenschten te aanvaarden, restte mij niets anders dan de vergiftigde pillen te bereiden. Met tranen in de oogen zette ik mij aan het werk. Zij keken niet naar me: alleen toen ik het doosje te voorschijn haalde, waarin het poeder, dat den dood zou brengen, blank en schijnbaar onschuldig lag, hieven ze even hun hoofden op, maar toen zakten ze in hun stoelen terug en staarden naar den grond. Ik voelde me als een giftmenger, m'n handen trilden en m'n oogen waren omfloersd van tranen... twee zulke jonge, krachtige levens, en vóórdat er een uur voorbijgegaan zou zijn...

Maar toch deed ik m'n werk.

Dikke ballen kneedde ik, te dik eigenlijk, maar dat schrijft ik toe aan m'n ontroering, die m'n handelingen minder juist maakte. Eindelijk waren ze gereed, ik legde ze op een tafelbord, rolde ze, van m'n vrienden afgewend, eenige tientallen keeren dooreen en zei toen: „Daar zijn ze!” en meteen zette ik het bord midden op de tafel neer. Toen nam ik links Bram z'n hand en rechts die van Hein en begon opnieuw te betoogen, maar hun vriendschap was in zulk een haat verkeerd, dat ze zelfs met den dood voor oogen van geen toegeven wilden weten.

„Als hij vergeving vraagt,” zei Hein.

„Nooit!” luidde Brams antwoord.

Ik haalde m'n schouders op, zuchtte en zweeg.

Toen haalde Bram een brief uit den binnenzak van z'n jas, reikte hem mij toe en zei met bewogen stem: „voor haar, als ik...” — Hein deed eveneens.

Ik aanvaardde de brieven zijgend en borg ze, terwijl zij het zagen, in een van m'n jaszakken.

„Welnu,” zei Bram, „ik ben gereed.”

„Ik ook,” antwoordde Hein.

Ik gaf ze elk een dobbelsteen; Hein wierp vijf, Bram drie. Hein keek een oogenblik naar de vergiftigde vleeschballen, toen strekte hij z'n hand uit en nam er een, waarna Bram de andere greep. Nogmaals beproefde ik hen te verzoenen; ze gaven me geen antwoord.

„Eet dan voor den duivel,” zei ik op smartelijk woesten toon.

En ze aten... en ze hoopten allebei te blijven leven... en ze vreesden... o, hun gezichten wezen het uit.

„Nou, je hebt je zin, één van jullie beiden kan nu z'n testament maken,” zei ik.

Zij echter spraken geen woord, ze wachtten, of ze de werking van het vergift ook in hun ingewanden begonnen te voelen. Eindelijk begon Bram naar z'n buik te grijpen en leelijke gezichten te trekken. „O, ik... ik... en zoo jong nog,” klaagde hij. Toen zuchtte ook Hein en tastte naar z'n maag. „Niet jij, maar ik... o, ik ongelukkige,” hijgde hij. Maar plots sloeg ik me zelf voor 't voorhoofd en stiet een kreet uit, want de verpletterende gedachte maakte zich van mij meester, dat ik in m'n ontroering beide ballen vergiftigd had. Ik riep het hun toe en ze keken me aan met van pijn en angst verwrongen gezichten... ze begroffen woorden te stamelen, verwenschingen... o, 't was afschuwelijk! Ik liep handenwringend heen en weer en de tranen vloeiden me over de wangen. Wat was ik begonnen, wat was ik begonnen!” — Wim zweeg.

„Ga voort, ga voort,” riepen wij vol spanning uit.

Hij streek, als ware hij vermoeid, over z'n voorhoofd en vervolgde: „De pijnen begonnen hoe langer hoe heviger te worden; ze werden wee, de beide stervenden; toen plots, reikten ze elkaar de hand en vergaven elkaar alles, wat ze aan kwaad bedreven hadden. En toen werden ze rustig, aanvaardden ze hun noodlot, terwijl ik, als een wanhopige de deur uitvloog en de beide brieven bij Corry in de bus wierp... Corry, die onwetend was, dat er twee veelbelovende jonge menschen bezig waren voor haar te sterven...”

Opnieuw zweeg Wim; droomerig nam hij een sigaar, knipte er het puntje af, stak een lucifer aan...

„Kerel, vertel door, doe toch niet zoo dwaas!” riepen wij. „Waren ze gauw gestorven?”

„Zij...? Welnee.”

„Welnee!!! En dat vergift dan?”

„O, 't was heelemaal geen vergift, 't was maar een goeie dosis braakpoeder, die ik ze ingegeven had.”

Toen blies hij luchtig z'n eerste rookwolkje omhoog, terwijl wij in snik-lachen uitbarsten.

„En is dit het eind?” vroegen we eindelijk.

„Bijna. Toen Bram en Hein de toedracht van de zaak begrepen, wilden ze mij nooit weer aankijken... dat speelt me werkelijk, maar ik had het er naar gemaakt.”

„En Corry?”

„Corry lachte hartelijk om 't geval, en omdat een meisje nooit trouwt met een man, die zich bespottelijk heeft gemaakt, wou ze noch Hein, noch Bram hebben, maar... mij wou ze toch ook niet. Ze trouwde met Harry Brandt, die nu de gelukkige vader is van zeven kinderen...”

„Eind goed, al goed,” zei ik.

En toen dronken we op de gezondheid van de lieflijke Corry.

DE BEWONDERAARS VAN DE SCHILDERKUNST

NAAR DE SCHILDERIJ VAN JEAN LOUIS ERNEST MEISSONIER.

een beroemd Fransch schilder die van 1813 tot 1891 leefde. Het hierboven gereproduceerde schilderij, dat uitmunt door zijn smaakvolle compositie en de correctheid van teekening, bevindt zich in het Louvre te Parijs.

HET GOUDLAND

NAAR HET DEENSCH VAN NIELS MEYN

GEAUTORISEERDE VERTALING

14)

Hij had zijn eigen voorspelling immers verwezenlijkt gezien dien nacht, toen hij in het ijskoude oerwoud onder den bleeken schijn van de maan op den rug van een brullenden oeros zijn triomfkreten uitgalmde, zoodat het in de diepten van het woud weerklonk. En de onzichtbare, onbekende wezens, die zich overal verschuilen, waar boomen en rotskloven zijn, hadden zijn woorden herhaald.

Uit de donkere diepten van het woud, hadden zij hem met zijn eigen stem geantwoord:

Over berg en in het dal

Overall men Ek kennen zal.

De verslindende wolven waren vol angst voor zijn pijlen gevluht. Sterke mannen hadden aan zijn voeten gelegen, en de afschuwelijke, van bloed doortrokken godenbeelden waren in vlammen opgegaan, waar hij zich vertoonde.

Maar wat was de zon hier dichtbij in dit wonderlijke land! Ek's persoonlijkheid begon als het ware te verdrinken in het Oostersche kleurengewemel. Zijn ziel scheen oververzadigd van indrukken, die veel tijd eischten om te verteren.

Maar nu hij in de vrije woestijn de onbepaalde heerscher geworden was over honderden zwartgebaarde, roodbruine krijgslieden, die zijn minste wenken gehoorzaamden, was het of hij zich zelf terugvond, zoodat zijn vertrouwen in eigen kracht oneindig toenam.

Hij had het gevoel alsof hij met zijn hoofd in het koude, diepe water sprong. Eerst streed hij blindelings met armen en beenen om weer boven te komen, maar toen zijn hoofd boven de gladde oppervlakte uitstak, werd hij zichzelf weer en herkreëg hij de heerschappij over zijn ledematen, zoodat hij zich met vaste, energieke bewegingen voortbewoog, zeker van zich zelf en met een vast doel voor oogen.

Toen hij omvergetuimd was in Italië, nadat hij onbewust van dien sterken wijn gedronken had en door de Phoeniciërs overmand werd, was hij in het water gesprongen, waarvan hij de strooming en de diepte niet kende, maar toen hij zijn rijkameel inhield om het bewusteloze lichaam van den Kabyl mee te nemen, was zijn hoofd weer boven gekomen en nu zwom hij rond waarheen hij zelf wilde.

Ek lag op een kussen onder een schaduwwijk afdak, waar hij het gezicht had op een vruchtbaren tuin, waar slanke palmen met zware dadeltrossen zich boven lage boomen naar den blauwen zonhemel verhieven, en bloedroode granaatappels en goudgele sinaasappelen schitterden in het helle licht. De paden waren bedekt met zacht, groen gras, waar schoone pauwen met azuurblauwen borst trotsch in het rond stapten.

Hij had een dunne, witte kaftan aan, want zijn huid kon de zware met goud en zilver bewerkte gewaden van de kinderen van het Zuiden niet verdragen.

Een pikzwarte slaaf verkoelde hem met een waaijer van pauwenveeren, die schitterden als de stralende steen in den gouden diadeem op zijn lang, blond haar.

Plotseling hoorde hij een kreet, waarna er op een metalen plaat geslagen werd, wat een dreunend, zingend geluid gaf, dat ver in het rond gehoord kon worden.

Hij vloog op en greep zijn zware zwaard, dat hij onder de kaftan om de lendenen spande. Een slaaf kwam toegeijld en deed hem de sandalen aah, terwijl een ander zijn pijlenkoker haalde en den grooten boog van zwart hout, dien alleen zijn sterke arm spannen kon. Aldus uitgerust liep hij het vertrek door, waarvan de uitersten maar alleen uit zuilen bestonden, waardoor men het volle gezicht op den tuin had. Hij kwam door een laag portaal op het groote, vierkante plein van het huis, waar een krijgsman, die baadde in het zweet, zich aan zijn voeten wierp.

„O, gij machtige en groote, vergun uw nederigen slaaf om het woord te nemen,” riep de man uit.

„Spreek,” antwoordde Ek kortaf, terwijl zijn blik de krijgslieden met de donkere huid monsterde, die tusschen de witte steenen zuilen aan den overkant van het plein te voorschijn wemelden. Twee mannen wreven een rijkameel met gedroogd gras, terwijl een derde het afgematte dier een kruik water bracht.

De krijgsman stond op, bracht de hand naar het voorhoofd en naar de borst, om uit te drukken dat zijn gedachten en hart Ek toebehoorden.

„Een troep laffe woestijnjakhalzen heeft het gewaagd een karavaan neer te houwen, die den almachtigen koning in het Zuiden toebehoort,” riep de krijgsman, terwijl hij zijn woorden met heftige gebaren illustreerde, „en alleen omdat zij zooveel talrijker waren, en als een zwerm sprinkhanen doordrongen waren van den giftigen adem der heete woestijn, slaagden zij er in om den heldenmoed der onoverwinnelijke krijgsmannen te onderdrukken...”

„Zwijg,” riep Ek, die een man van de daad was. Hij spande den pijlenkoker om de schouders, en een soldaat, die zijn minste bewegingen gadesloeg, ijelde weg om zijn prachtig, wit rijkameel te halen.

„Waar heb je de rooverbende het laatst gezien?” vroeg Ek.

„Twee uren rijden van hier,” klonk het antwoord. Ek maakte een handgebaar, waarop de dreunende metalen slagen weer in het rond klonken.

Harde kreten weerklonken, terwijl wapengekletter zich vermengde met het gebrul der kameelen. Een minuut later zat Ek hoog op den rug van zijn rijdier en monsterde zijn troepen. Hij kende hun aantal, want hij wist dat hij evenveel soldaten als vingers had en dat er, als hij zijn handen evenveel malen omhoog stak, hij het juiste aantal soldaten geteld had.

In suizende vaart reden zij de groote metalen poort

DR. LUDWIG WÜLLNER.

Duitschlands grootste declamator, die ook in ons land reeds verscheidene keeren met uitbundig succes optrad, zal onder leiding van het Concertbureau Hans Augustin in Januari van dit jaar wederom een tournee door ons land maken.

uit en den stoffigen woestijnweg op. Ek reed vooraan. Zijn witte kaftan fladderde hem achterna en in de rechterhand zwaaid hij een lange spies. Af en toe stiet hij zijn klinkenden krijgskreet uit, die menigmaal de roofzuchtige zonen der woestijn had doen beven.

Zij kwamen aan de plaats waar de aanval gebeurd was. Reeds in de verte hadden zij een zwerm gieren gezien, die onwillig opvloog, bij het naderen der soldaten.

Ek hield het kameel met een ruk in en keek om zich heen. Zijn blik ontmoette het gewone gezicht. Gedurende het jaar, dat hij de bevelhebber der soldaten geweest was, die den smallen karavaanweg in het land van Midian bewaakten, had hij herhaaldelijk een vertrapt, met bloed bedekte plaats in het zand gezien, bezaaid met lijken van menschen en dieren en allerlei goederen. Maar hij wist ook dat zijn hand sterk was en zijn macht groot. Ontelbaar waren de Bedouïnen van den wilden stam van Scheba, die zijn zwaard doorstoken had, en met de gevangenen maakte hij korte metten. Ek kende geen doordachte en onnodige wreedheid. Hij was nog een natuurkind, dat alleen verschil kende tusschen dooden en sparen. En als hij spaarde, was het meestal alleen, omdat hij genoeg had van het bijwonen van alle terechtstellingen, die volgden op den wraaktocht van zijn soldaten.

Maar het gebeurde wel eens, dat er in Ek's gemoed iets opflitste van het heerlijke en schoone wat eens in verdwenen tijden in de menschenziel was neergelegd, en een van de groote eigenschappen is, die de mensch van het dier onderscheidt.

Dat gevoel ontwaakte in Ek's ziel toen hij Schakar op zijn kameel zette om hem uit de handen der Bedouïnen te redden; maar dat heel zijn verderen triomftocht en zijn positie van vrij man aan die eene daad

van barmhartigheid te danken was, dat begreep hij volstrekt niet.

Die gevolgtrekking kon hij niet maken: in zijn brein bestond er geen verband tusschen de enkele groote oogenblikken, vol eindeloze vreugde, die hem geschonken werden als hij een ter dood veroordeelden zoon der woestijn en diens gezin de vrijheid schonk, op hetzelfde oogenblik dat zijn soldaten het zwaard ophieven om hem te dooden.

Hij begreep de verbaasde blikken van zijn soldaten niet, en evenmin de overdreven dankbaarheid van degenen wien hij genade geschonken had. Hij beval hun kortaf om met hun goed en vee zoo spoedig mogelijk te verdwijnen, terwijl hij zichzelf in zijn tent terugtrok, waar hij roerloos liggen bleef.

Op zulk een oogenblik had hij een gevoel van bovenaardsche zaligheid, maar het feit, dat een Bedouïen, dien hij genade geschonken had, daarna nooit meer deelnam aan aanvallen op de Minaeische karavanes, bracht hij niet in verband met een handeling van zijn kant.

Hij had er evenmin een denkbeeld van, dat de grootste gelukzaligheid voor een mensch daarin bestaat dat hij anderen gelukkig maakt.

Hij begreep ook niet den ijver van zijn soldaten om glinsterend metaal en schitterende steenen naar zich toe te halen. Hij deelde met gulle handen uit, al wat zich voor hem ophoopte als een vijandelijk kamp veroverd en verwoest was, en hij glimlachte gelaten als de soldaten luide vreugdekreten uitstieten, wanneer hij hun heel den buit overliet.

Wat moest hij, Ek, doen met die kleine stukjes steen die wit waren als de zon of geel als de maan, als hij zich dag aan dag door dien ronden, lichten bal daar omhoog kon laten verwarmen en als de nacht wonderlijke gedachten in zijn gemoed verwekte?

En waarom zou hij die kleine stukjes safier, robijn of smaragd bewaren, als de pracht van zijn tuin zich aan zijn verbaasde blikken voordeed? Was het gras niet groener dan de smaragd? Was de hemel daarboven en de staart van den pauw niet blauwer dan de karbonkel, en schitterden de rijpe granaatappels niet veel meer dan een robijn?

In gedachten zag Ek een gouden sinaasappel voor zich en zijn dorst was reeds gelescht! Kon een topaas zijn tong verfrissen, als hij afgemat van een urenlangen rit door de woestijn, van zijn leidzaam kameel stapte?

Neen, Ek had alles wat het leven eischte: zon, licht, dadels, meelbrood en vleesch en het heerlijkste ijskoude water, even helder als de stralende dag. Wat zou zijn ziel nog meer begeeren?

En toch was hij niet gelukkig. Er woelde een vage onrust in hem, die hij zelf niet begreep. Maar hij wist dat die het hevigst was, als na een heftigen strijd de reactie aanbrak en hij met zijn soldaten naar de stad terug moest keeren.

Af en toe flitste er een gevoel van begrijpen in hem op. Dan dook er iets als verlangen naar een doel in hem op, dat hem altijd tevreden zou stellen en geen oogenblikken van leegte ten gevolge zou hebben.

Terwijl hij nu aan het hoofd van zijn krijgslieden reed, was het of een onzichtbare, sterke hand den teugel, waaraan de kameel geleid werd, vastgreep. Het was of iets, wat hem onbekend was en wat hij niet begreep, hem dwong om zijn rijdier in te houden.

Zijn soldaten onderzochten het strijdperk en verzamelden de verspreide koopwaren. De lijken van menschen en dieren lieten zij liggen. Gieren en jakhalzen zouden wel voor de begrafenis zorgen.

Bovendien was er geen tijd te verliezen.

De roovers waren door de woestijn naar het Oosten gevluht, naar de hooge bergen, wier getakte toppen in de verte opblauwden.

Onder normale omstandigheden zou Ek teruggekeerd zijn, maar nu woelde de onrust en zwerflust hem weer in de aderen. Hij vergat dat het hopeloos wezen zou om de vlugge woestijnroovers na te zetten in het hoogland van de Schemmarbergen, uitte een kreet, en zette zijn rijdier weer aan, zoodat het in suizende vaart voorwaarts ging. Het was immers maar een kleinigheid om die paar heuvels in de verte te bereiken!

Er kwam een vage voorstelling in Ek op van groote verrassingen die zich achter de donkere, scherpe rotstoppen verborgen. Hij dacht aan de woeste met sneeuwbedekte bergen, die van de groote wouden leidden naar de zonlanden in het Zuiden.

Ek's gemoed was als de oppervlakte van een binnenzee, die wel golfde onder den invloed van toevallige windzuchtjes, maar toch in de diepte onveranderlijk zich zelf gelijk blijft. Toen hij het boscheiland in het Noorden verliet, was de wraakzucht de eenige aanleiding van zijn vertrek. Hij wilde de kust volgen tot hij Aki, zijn doodsvijand, in handen kreeg.

(Wordt vervolgd).

UIT BINNEN- EN BUITENLAND

Luit.-gen. C. L. W. Moerrees †.

Te Oosterbeek is op 82-jarigen leeftijd overleden de heer C. L. W. Moerrees, oud-luit.-generaal der artillerie.

Foto

H. M. de Koningin-Moeder.

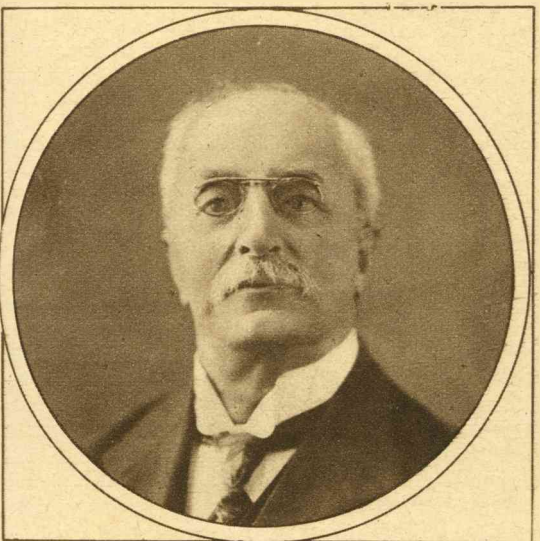
Deutmann

Het is ons een voorrecht in dit eerste nummer van het nieuwe jaar onzen lezeressen en lezers een reproductie te kunnen aanbieden van het pas gemaakte, jongste portret van H. M. de Koningin-Moeder, de zoo sympathieke Vorstin, die ondanks Haar hoogen leeftijd, nog zoo'n warme, daadwerkelijke belangstelling voor het wel en wee van ons volk aan den dag legt.

A. Hiemstra.

Tot Commissaris van Politie te Bloemendaal is benoemd de heer A. Hiemstra, voordien Inspecteur van Politie aldaar.

C. J. Th. Smits †.

In den ouderdom van 69 jaar is te Nijmegen overleden de heer C. J. Th. Smits, sinds een tiental jaren directeur der Eerste Ned. R. K. Levensverzekering Maatschappij.

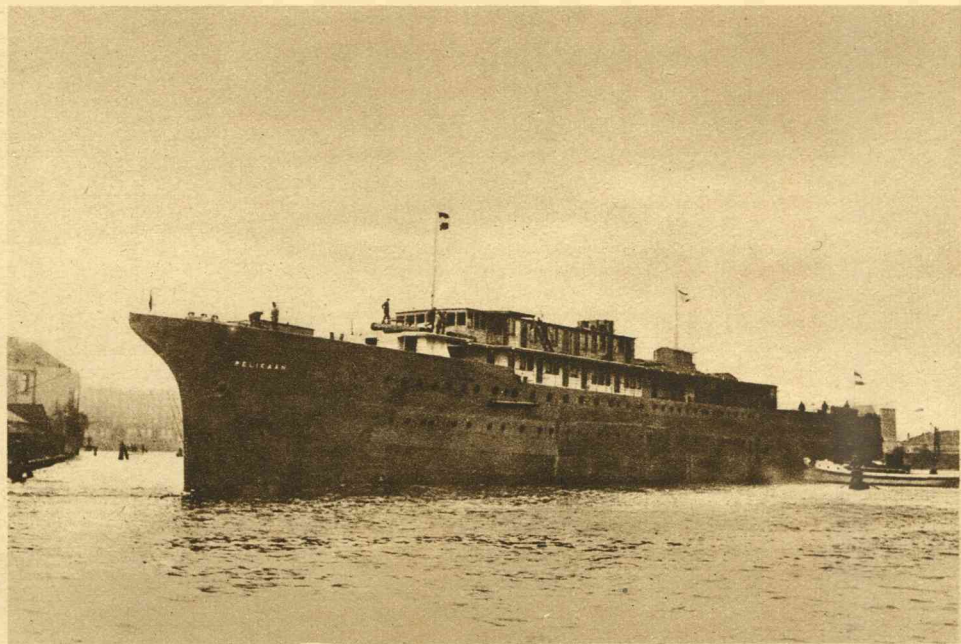
A. R. Vermeulen †

Te Breda is overleden de heer A. R. Vermeulen, oud-secretaris dezer gemeente.

De eerste vrouwelijke verkeersagent in Amerika.

Juffrouw Jenny Degenhart, korporaal van het 28ste politiecorps te New York, is de eerste vrouwelijke Verkeersagent van Amerika.

Een depôt-schip voor onderzeebooten.

Verleden week is van de Werf der Ned. Scheepsbouw Mij. te Amsterdam te water gelaten het depôt-schip voor onderzeebooten „Pelikaan“, dat gebouwd is voor rekening van het departement van koloniën.

Links:

Hoe Lloyd George Kerstmis vierde.

Hiernaast een interessante foto van den Engelschen minister-president Lloyd George, gemaakt terwijl hij in den huiselijken kring het Kerstfeest vierde.

Rechts:

Een twintigjarig jubileum.

Op 28 December herdacht de Ned. Natuurhistorische Vereeniging haar 20-jarig bestaan. Op onze foto, die in de bovenzaal van restaurant „Loos“ te Rotterdam werd genomen, ziet men het hoofdbestuur der Vereeniging, vertegenwoordigers van 21 afdeelingen, en een aantal belangstellenden.

VOOR ONZE HUISMOEDERS

Nuttige Wenken.

Afscheiding van zieken moet zonder uitstel gedesinfecteerd worden, en wel het liefste met een oplossing van creosootzeep.

Een zittende leefwijze is, minstens genomen, niet gezond. Daarom moeten de nadeelen zooveel mogelijk worden opgeheven door op andere tijden flink beweging te nemen, gepaard gaande met diep ademen.

Een normale kamertemperatuur mag niet hoger of lager zijn dan 14° R.

Water kan men kiemvrij maken door er per liter 5 mgr. chloorkalk aan toe te voegen.

Te veel speekseltoevoer vermindert door ijverig gorgelen met frisch water en door neusbaden van 24° R.

Het afwennen van rooken wordt vergemakkelijkt, door het eten van veel appels.

Geroosterde rozebottelpitten leveren een goed smakende thee, die vooral voor zenuwachtige menschen aanbevolen kan worden.

Om bij het opwinden van waschlijnen kronkels te voorkomen, trekt men ze onder het opwinden flink naar zich toe.

Stofvlekken worden het best met een mengsel van eigeel en brandewijn behandeld.

Azijs houdende spijsen moet men nooit in aluminium-pannen koken.

Een goed middel tegen den hik is negen maal een mondje water inslikken zonder adem te halen.

Papier kan men waterdicht maken door het te besmeren met palm- of wonderolie of door het te drenken in een mengsel van schellak en borax.

Pruim- en kersepitten, in zakjes gedaan, leveren goede bedwarmers, omdat zij de warmte lang behouden.

De nieuwste Mode in Weenen.

Een coquet wandelcostuum met sportjaquet en muts.

Stoffen kan men waterdicht maken door ze te drenken in een mengsel van één deel zinkvitriool en één deel geest van salmiak en acht deelen water.

Een schroef, die in hout zit vastgeroest, kan men los krijgen door er eenige keeren achter elkaar, met tusschenpoozen van een uurtje, een druppel petroleum op te laten vallen.

Recepten.

Appelpudding.

Benodigd:

1 K.G. moesappelen;
sap van een halven citroen;
1/2 Liter water;
1 dun citroenschilletje;
100 gram griesmeel of sago;
150 à 200 gram suiker.

Bereiding:

De appelen schillen, in viere deelen en de klokhuizen eruit snijden; de vruchten vervolgens in het water met het citroenschilletje geheel fijnkoken en daarna door een fijne, haren zeef wrijven. Het appelmoes opnieuw aan de kook brengen, het citroensap toevoegen, griesmeel of sago, met de suiker vermengd, er in laten loopen en de massa, onder voortdurend roeren, tot puddingdikte laten inkoken. Men presenteere er vanieljesaus of stijfgeslagen room bij.

Hambroodjes (Canapé's).

Benodigd:

100 gram gekookte, gerookte ham;
100 gram gaar kalfsvleesch (fricandeau);
1 d.L. melk;
15 gram bloem;
2 eierdooiers;
peper, reepjes oud brood;
peterselie;
2 à 3 augurken.

Bereiding:

De bloem met de koude melk aanmengen en, onder aanhoudend roeren, aan de kook brengen. Ham en vleesch, fijn gehakt, erdoor mengen, vervolgens de eierdooiers (die verwarmd moeten worden tot ze gebonden zijn), en peper naar smaak. Reepjes brood, elk ongeveer zes c.M. lang en drie c.M. breed, licht bruin fruiten in boter, hierop het mengsel verdeelen, dit met een in kokend water verwarmd en bevochtigd mes kussenvormig opwerken en garneren met kleine blaadjes peterselie en stukjes augurk.

VOOR DE JEUGD

EEN ALTIJD DURENDE KALENDER

Een kalender is iets wat tegenwoordig in geen enkel huisgezin ontbreekt en Nieuwjaar is de tijd dat er een nieuwe moet worden aangeschaft, want de meeste kalenders duren slechts één jaar. Wij laten jelui hier echter een kalender zien, die altijd duurt, wel is waar geven we, om niet te veel plaats in te nemen slechts de jaren van 1798 tot 2000, maar de lijst kan aan weerszijden worden uitgebreid

Dag van de maand.	Jan. Oct.	Apr. Juli Jan.	Sept. Dec.	Juni.	Febr Mrt. Nov.	Aug. Febr.	Mei.	
1 8 15 22 29	x	+	=	*		†	§	M.
2 9 16 23 30	§	x	+	=	*		†	D.
3 10 17 24 31	†	§	x	+	=	*		W.
4 11 18 25		†	§	x	+	=	*	D.
5 12 19 26	*		†	§	x	+	=	V.
6 13 20 27	=	*		†	§	x	+	Z.
7 14 21 28	+	=	*		†	§	x	Z.
Hoe deze kalender gebruikt wordt.	1798 1804 1810	1799 1805 1811 1816	1800 1806 1812 1817 1823	1801 1807 1813 1818 1824	1802 1808 1814 1819 1825	1803 1809 1815 1820 1826	 1809 1816 1823	
Prinses Juliana werd geboren 30 April 1909. Welke dag was dat? We zoeken de kolom op waarboven April staat en het getal 30 en vinden dit tekenen x. Nu zoeken we in de kolom waar 1909 staat het zelfde tekenen, zien in de laatste kolom een V = Vrijdag staan.	1821 1827 1832 1838 1844 1849 1855 1860 1866 1872 1877 1883 1888 1894 1900 1906	1822 1828 1833 1839 1844 1850 1856 1861 1867 1872 1878 1883 1889 1894 1900 1906	1823 1829 1834 1840 1845 1851 1856 1862 1868 1873 1879 1884 1890 1895 1901	1824 1830 1835 1840 1846 1852 1857 1863 1868 1874 1879 1885 1890 1896 1902	1825 1831 1836 1841 1847 1853 1859 1864 1870 1875 1881 1887 1892 1898 1904	1826 1832 1837 1843 1848 1854 1859 1865 1871 1876 1882 1887 1893 1899 1905		
Prinses Juliana werd dus op Vrijdag geboren.	1917 1923 1928	1918 1924 1929	1919 1925 1930	1920 1926 1931	1921 1927 1932	1922 1928 1933	1923 1929 1934	
De cursief gedrukte jaren zijn schrikkeljaren. Zoekt men een dag in Januari of Febr. van zoo'n jaar, dan raadpleegt men de kolom waar Jan. of Februari cursief staan.	1934 1940 1946 1951 1956 1962 1968 1973 1979 1984 1990	1935 1941 1946 1952 1957 1963 1969 1974 1980 1985 1991	1936 1942 1947 1953 1958 1964 1969 1975 1981 1986 1992	1937 1943 1948 1954 1959 1965 1970 1976 1982 1987 1993	1938 1944 1949 1955 1960 1966 1971 1977 1983 1988 1994	1939 1945 1950 1956 1961 1967 1972 1978 1984 1989 1995		
	 2000	 1996	 1997	 1998	 1999	 2000		

en ook zooals hij hier staat kan hij ons van veel nut zijn. Die er lust in heeft, kan hem eenige malen vergroot nateekenen.

Hoe moeten we nu onzen kalender gebruiken? Leest daarvoor wat we in de tabel geschreven hebben.

OOM TOM EN TANTE MOPS WENSCHEN JULLIE ALLEN

EEN GELUKKIG NIEUWJAAR!

Uitslag van den Teekenwedstrijd.

Ook op onzen teekenwedstrijd hebben we vele inzendingen gekregen en al waren verscheidene van die teekeningen nog maar zeer onbeholpen krabbeltjes, we waardeeren ze toch

omdat degenen die ze teekenden er hun best op gedaan hebben en iedereen kan geen Rembrandt worden.

We hebben slechts weinig knappe teekeningen ontvangen en daarvan vonden we de beste die van Hendrik J. de Soeten te Utrecht, aan wien we den eersten prijs toekenden. Den volgenden prijs, dien wij als eersten prijs voor meisjes aanmerkten, konden we helaas aan geen enkel nichtje uitreiken. De tekening die voor dezen prijs in aanmerking kwam was van Jopie Zeille-maker te Almelo, die hiervoor naar keuze een Meccano-doos of een Boek kan krijgen. De Gereedschapsdoos viel ten deel aan Adri van den Oudenhoven te Rotterdam, het Handwerkmandje aan Engelina Houwen te Utrecht, de laatste prijs aan Albert Verpoort te Den Haag.

Ten slotte deelen we nog mede, dat de prijswinnaars in plaats van den gewonnen prijs een boekwerk kunnen kiezen. Zij moeten daartoe echter vóór 9 Januari hun verlangen per brief kenbaar maken aan Oom Tom; hij, die niets van zich laat hooren, krijgt den hem toegedachten prijs.

Ons Babbelhoekje.

Wilhelmina de Wit. — Er is ons al eens meer gevraagd de namen te vermelden van hen die een goede oplossing hebben ingezonden. Doch dat kunnen we onmogelijk doen. Daarvoor zou gemiddeld een volle kolom van onze ruimte noodig zijn die we niet kunnen missen.

Pieter v. d. Dussen. — Wel, Pieter, ik hoop dat je woord houdt. Wij zullen geen enkelen keer op het appel ontbreken.

Annie den Outer e.a. — Vergeet vooral niet je adres in den brief te zetten. De enveloppen gooi ik dadelijk weg, dus daarop kan ik het later niet vinden.

Jo van de Plasse. — Als je schrijft Oom Tom, Redactie Panorama, Leiden, komt het altijd terecht. Aan mijn huis ontvang ik nooit brieven betreffende de Kinderrubriek.

Wim van den Oudenhoven. — Je broer heeft het verkeerd begrepen, hij had gerust mee mogen doen, vertel hem dat maar eens.

Martha Douma. — Heb je dat heusch zelf geschreven? Wat was dat keurig. Ik ben er jaloersch op!

Corretje van Kampen. — Zoo, vind-je het Babbelhoekje zoo leuk, komaan! En zou je graag mee willen doen? Zeg maar aan Moeder dat het gerust mag. Hoe meer er meedoen, des te liever is 't mij.

Nelly Kauling. — Je brief is jammer genoeg te laat gekomen. Zeg intusschen aan Vader, dat ik hem dezer dagen wel per brief antwoorden zal.

Anton Hapatsky. — Ik had niet kunnen denken, dat een prijs van Oom Tom nog in Weenen terecht zou komen. Je bent al goed op de hoogte van onze taal en schrijft die zelfs beter dan menige hollandsche jongen.

OOM TOM.

VAN DUISTERNIS TOT LICHT

door GILBERT VESSELL

3)

3) Het duurde nog eenige seconden; toen scheen het dat mijn uitroep de weegschaal van mijn lot in mijn voordeel deed overslaan. Er werd gefluisterd; een lamp werd vlak bij mijn oogen gebracht; ik voelde dat iemand naast me neerknielde. De ijzeren handen lieten los en ik herademde bij de gedachte, dat mijn leven althans voorloopig gespaard was.

Er werd weer snel en heftig gefluisterd; zelfs mijn scherpe ooren konden geen woord opvangen. Wel kon ik uit de stemmen opmaken dat er minstens drie personen in gesprek waren.

En al dien tijd, als een sombere, tragische begeleiding, hoorde ik het gesmoorde kreunen van de vrouw die gezongen had; het was onduidelijk pijnlijk om naar te luisteren.

Het fluisteren ging voort. Een felle woordenwisseling scheen plaats te hebben. Er was weinig scherpzinnigheid noodig om te begrijpen wat het onderwerp ervan uitmaakte!

Opeens was er stilte. Een voet raakte me aan en een stem zei: „Sta op!”

Het had me toegeschenen dat ik tevoren een vreemden tongval had gehoord, maar de man die deze woorden uitte, sprak in elk geval zuiver nederlandsch.

Met een huivering stond ik op van mijn afschuwelijke ligplaats. Ik bleef onbeweeglijk staan.

De stem zei: „doe nu vier passen recht vooruit.”

De derde pas bracht me in aanraking met den muur. Ongetwijfeld was dit een proefneming om te zien of ik werkelijk blind was.

Een hand nam mijn arm en geleidde me naar een stoel.

„Vertel ons nu, zoo kort mogelijk,” zei dezelfde spreker, „wie u bent en hoe u hier kwam. Maar vlug; we hebben geen tijd te verliezen.”

Dit laatste begreep ik ten volle. Ze hadden veel te doen, veel te verbergen. O — als ik maar voor een oogenblik had kunnen zien! Jaren van duisternis zou ik er voor overgehad hebben.

Kort en eenvoudig vertelde ik wat er gebeurd was, maar ik vond het veilig niet mijn waren naam op te geven; het leek me beter dat deze moordenaars me niet al te gemakkelijk konden terugvinden, gesteld ten minste dat ze mij mijn vrijheid lieten.

Al dien tijd weerklonk de steunende vrouwstem, en ik moest me met geweld dwingen mij niet om haarentwille op mijn tegenstanders te werpen, ook al zou mij dat het leven gekost hebben.

Toen ik mijn mededeelingen had gedaan, werd er opnieuw fluisterend beraadslaagd. Daarop vroeg men mij om den sleutel die mij in deze gevaarlijke omstandigheden had gebracht. En der mannen ging de kamer uit, waarschijnlijk om hem op het slot te passen, en kwam na enkele oogenblikken terug. Den sleutel behield hij.

„Gelukkig voor u zullen wij uw verhaal voor waarheid aannemen. Sta op.”

Ik deed het en werd naar een anderen hoek van de kamer gebracht, waar men me opnieuw in een stoel zette. Met tastende handen maakte ik uit dat ik met het gezicht naar den muur zat.

„Maak geen beweging,” zei de stem, „of we gelooven niet langer aan uw blindheid.”

Ik luisterde. Ja, ze hadden veel te doen. Ze liepen druk en haastig heen en weer. Laden en kasten werden geopend. Ik hoorde papier verscheuren en rook de lucht van brandend papier. Ik hoorde een zwaar lichaam van den vloer optillen — er scheurde iets — hoorde ook geld rinkelen en het tikken van een horloge dat ergens op een tafel werd gelegd. Toen voelde ik een kouden luchtstroom. De deur werd geopend. Zware voetstappen weerklonken op de trap — de stappen van mannen die een vracht droegen: het doode lichaam waarop ik, o gruwel, gelegen had.

De vrouwstem zweeg. Mijn overprikkelde zenuwen voelden het als een opluchting, maar tegelijk greep me de angst dat er een tweede slachtoffer was gemaakt.

Ofschoon ik begreep dat minstens twee mannen het lichaam hadden weggedragen, wist ik dat men me niet alleen had gelaten. Iemand ging met een zucht in een stoel zitten. De stilte woog drukkend.

„Hoe lang moet dit nog duren?” vroeg ik zonder mijn hoofd om te wenden.

De man in den stoel bewoog zich, maar gaf geen antwoord.

„Mag ik niet weggaan?” drong ik aan. „Ik heb niets gezien. Breng me op straat. Ik word gek als ik nog langer hier blijf.”

Geen antwoord. Ik zei niets meer.

Nu kwamen de andere mannen terug; ik hoorde ze de deur achter zich sluiten. Er werd weer gefluisterd en ik hoorde een flesch opentrekken en glazen vullen. Ze namen een hartsteking na hun duistere werk.

Er werd een hand op mijn schouder gelegd en ik rook een eigenaardigen geur, als van een ziekenzaal. Men gaf mij een glas tusschen de vingers.

„Drink uit,” zei dezelfde stem van te voren.

„Neen!” riep ik, „het is vergift!”

De man lachte kort en ik voelde de monding van een pistool op mijn voorhoofd.

„Het is geen vergift. Het is een slaapdrank en je zult er geen kwaad van ondervinden. Maar dit hier is wat anders.” Hij drukte het pistool vaster tegen mijn voorhoofd. „Wat van de twee kies je?”

DE GESCHIEDENIS VAN ONZEN TIJD.

Bij de Uitgevers H. D. Tjeenk Willink en Zoon te Haarlem verscheen zoo juist: Dr. P. L. Muller, Geschiedenis van onzen tijd. Dit zeer belangwekkende werk, dat compleet uit drie zware, keurig verzorgde deelen bestaat, begint met een overzicht van de toestanden van vóór 1848, om ons daarna op interessante wijze het wereldgebeuren tot aan den grooten wereldoorlog te verhalen. — Er zal voor dit standaardwerk veel belangstelling zijn, zoowel van den kant van deskundigen als van leeken. Wij twijfelen daarom niet, of een ruim debiet zal de moeite van schrijver en uitgevers loonen.

Ik ledigde het glas en voelde met verlichting den ijzeren ring van mijn voorhoofd wegnemen.

„Nu,” zei de man en nam het glas weg, „als je verstandig bent dan zal je tegen jezelf zeggen, als je wakker wordt, dat je dronken bent geweest of gedroomd hebt. Nietwaar? Je hebt ons niet kunnen zien, maar jou kennen we heel goed; denk daaraan!”

Na enkele oogenblikken voelde ik een zware loomheid over me komen, waartegen ik niets doen kon. Mijn hoofd zakte opzij, mijn gedachten vloeiden weg, en ik wist nog alleen dat iemand me languit op den grond legde.

Toen eindelijk, na vele uren, het bewustzijn terugkwam, bemerkte ik na eenige vergeefsche pogingen om mijn hersens weer normaal te laten werken, dat ik in een bed lag. Ik tastte rondom me en het bleek dat het mijn eigen bed was. Dadelijk daarop viel ik weer in slaap, en eerst langen tijd later kwam ik weer bij. Ja, ik lag in mijn eigen bed, ik voelde het tafeltje naast mijn kussen, met mijn horloge erop en mijn zakdoek, juist als altijd. En tegelijkertijd was ik overtuigd dat ik alles gedroomd moest hebben. Het kon niet anders. Maar mijn hoofd was pijnlijk en mijn tong dik, mijn keel opgezet. Ik ging opzitten en drukte de handen tegen mijn kloppende slapen.

„Gelukkig!” hoorde ik Anna zeggen, „hij komt eindelijk bij.”

Toen zei een mannestem: „ja, nu zal de patiënt wel gauw beter zijn. Laat me uw pols eens voelen.”

Een hand legde zich zacht op de mijne.

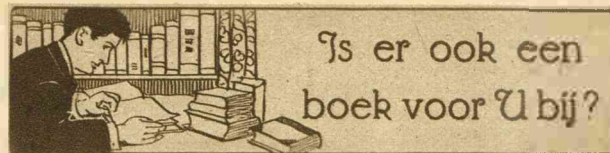
„Wie is dat?” vroeg ik.

„Ik ben dokter De Groot.”

„Ben ik lang ziek geweest? Hoeveel dagen wel?”

„Dagen?” De dokter lachte. „Enkele uren maar. U behoeft u heelemaal niet ongerust te maken. Blijft u maar liggen en houd u rustig. Hebt u dorst?”

„Ja, verschrikkelijk. Geef me wat water.”

LITTERATUUR. Nico Rost, Groote Dichters van den laatsten tijd. (Bibliotheek der Dichters). A'dam, J. M. Meulenhoff.

Een klein, keurig boekje, zoowel uiterlijk als innerlijk. Met vele, nog onbekende portretten.

Joannes Reddingius, Zonnegoud. (Bibliotheek der dichters). A'dam, J. M. Meulenhoff.

Een juweel van een boekje.

Helene Swarth, Late rozen. (Bibliotheek der Dichters). A'dam, J. M. Meulenhoff.

Een mooi boekje, vol gave, blanke poëzie.

KINDERBOEKEN. Amelioranna en de groene parapluie. Bewerkt door N. van Hichtum. Illustraties van Susan Beatrice Pearse. Alkmaar, Gebr. Kluitman.

Een snoezig boekje, zoowel wat inhoud als uitvoering betreft.

RELIGIE. C. Vale Owen, De Eeuwige Schoonheid des Hemels. De Laaglanden. Met inleiding van Frederik van Eeden, en onder diens toezicht vertaald. A'dam, Scheltens en Giltay.

Dit boek bevat mededeelingen, van generzijds ontvangen. Het is een der merkwaardigste boeken, die den laatsten tijd verschenen zijn. Een ongekende schoonheid, die alle fantasie te boven gaat, wordt erin geopenbaard. Een boek, dat hen, die van goeden wil zijn, sterken zal.

Ik dronk en dat deed me veel goed.

„Nu, juffrouw,” zei de dokter, „meneer mag wat slappe thee hebben en een beschuit eten of zoo iets, als hij er lust in heeft. Ik kom nog wel eens kijken. Goeiendag.”

Anna kwam dadelijk terug nadat ze den dokter had uitgelaten, schudde mijn kussens op en vroeg of ik wat hebben wilde.

„Hoe laat is het?” zei ik.

„Bijna twaalf uur in den middag.” Ze sprak op een spijtigen, bijna verwijtenden toon.

„Wat is er toch met me gebeurd?”

Anna begon te huilen.

„Ach,” snikte ze, „hoe kon u nu zoo iets doen! Toen ik binnenkwam en uw leeg bed zag, dacht ik dat ik tegen den grond zou gaan!”

Het leeg bed! Mijn afschuwelijke droom was dus werkelijkheid geweest!

„Hoe kon u 't doen! Alleen uitgaan, midden in den nacht, zonder me iets te zeggen! Natuurlijk moest u wel verdwalen!”

„Ga nu eens zitten,” zei ik, „en vertel me alles.”

„Och,” antwoordde ze, „u weet het maar al te goed. Als u vergif wou innemen of een middel om te slapen, of wat 't dan ook voor vuiligheid geweest mag zijn, had u 't dan in 's hemelsnaam maar hier gedaan, in plaats van 't buiten de deur te gaan halen!”

Ondanks mijn ellende moest ik toch even lachen om haar uitval. „Kom,” zei ik, „vertel me nu eens precies hoe en waar je me gevonden hebt.”

Het moest ongeveer een uur geweest zijn nadat ik het huis verliet, dat Anna wakker werd en me miste. In haar schrik dacht ze dat ik den dood gezocht had. Ze wilde me gaan zoeken, maar begreep dat ze niet op goed geluk de heele stad kon gaan afloopen en begon dus met naar een agent van politie te zoeken. Ze vond er een en de man hielp haar op alle manieren. Hij telefoneerde naar alle bureaux en ten slotte kwam er van de Nieuwe Haven bericht, dat daar een jongeman was binnengebracht, die blind leek te zijn en waarschijnlijk door overmatig drankgebruik in bewusteloozen toestand verkeerde.

Ze haastte er zich heen en vond me op een bank liggen. Er was juist een dokter gehaald, die vaststelde dat er van alcohol in mijn geval geen sprake was en dat ik in bed verpleegd behoorde te worden. Ze gaf de politie vrijmoedig haar oordeel te kennen over de ongepaste diagnose „kennelijke staat” en reed me in een taxi naar huis. Ziedaar.

„En nu doet u 't nooit meer,” zei ze tot slot. „'t Is een schandaal. Wie ligt er nu zoo lang bewusteloos. Ik zal maar niet vragen waar u dat slaapmiddel vandaan hebt gehaald, of wat 't dan zijn mag.”

Ik verdacht Anna dat ze eigenlijk toch wel aan mijn dronkenschap geloofde, en ik liet dat maar zoo, beloofde haar dat ik 't „nooit weer doen zou” en liet haar verder in het onwetende. Het had geen nut, het zou zelfs onvoorzichtig zijn, haar de heele geschiedenis te vertellen, en ik wilde ook eerst zelf eens alles rustig overdenken. Ze mopperde nog wat en ging wat brood voor me roosteren.

Ik herinnerde me nu langzamerhand alles, tot het oogenblik toe dat men mij het verdoovingsmiddel ingaf.

(Wordt Vervolgd).

H. PANDER
& ZONEN

DEN HAAG **AMSTERDAM**
ROTTERDAM

WIT IJZEREN LEDIKANTEN
90 x 190
met matras fl. 19,50

VOOR

Grapjes.

Het was tijdens den gewonen huiselijken storm.
„O, John, o John!” riep het vrouwtje in tranen uit,
„ik wou, dat ik moeders raad had opgevolgd, en je nooit
getrouwd had!”

De driftig heen en weer loopende John stond ineens, als
door den bliksem getroffen, stil.

„Raadde je moeder werkelijk af, dat we zouden trouwen?”
't Vrouwtje knikte heftig van ja.

Toen ontsnapte een diepe zucht aan John's borst.

„Groote hemel, wat heb ik die vrouw dan verkeerd beoor-
deeld!” riep hij gebroken uit.

„Mammie, lijkt die aap niet precies op oom Tom?”

„Stil, lieveling, zoöiets mag je niet zeggen.”

„Maar de aap kan het toch niet hooren, mammie?”

John: „Vader, vandaag hebben wij op school het vinden
van den grootsten gemeenen deeler behandeld.”

Vader: „Lieve Hemel! Hebben ze dat ding nu nog niet?
Toen ik een jongen was, zochten ze er al naar.”

Passagier: „Weet je wel, dat alle menschen die je met deze
tram vervoert, rijk zijn?”

Conducteur (ongeloovig): „Nou mijnheer...”

Passagier: „Ja zeker, conducteur, ze zijn allemaal „bin-
nen”.

Conducteur: „En die op de impériaal zitten dan?”

Passagier: „Nou, die zijn er „boven op”.

Het was voor de rechtbank, en het proces liep over de
vraag, of een opgevoerd tooneelstuk onzedelijk was of niet.
De getuige, die aan het woord is, is een gemoedelijk burger-
vrouwtje. Zij heeft niet veel verstand, maar is toch zóo
verstandig, dat ze op alle vragen van den president zonder
uitwijdingen antwoordt.

President: „Vindt u het stuk onzedelijk?”

Getuige: „Neen, mijnheer.”

President: „Zoudt U bijv. Uw achttienjarige dochter
meenemen naar de voorstelling?”

Getuige: „Neen, mijnheer.”

President (hoopvol): „En waarom dan niet?”

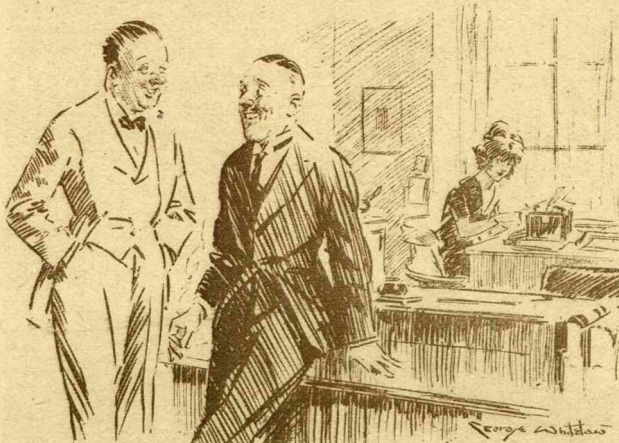
Getuige: „Omdat ik geen achttienjarige dochter heb.”

In een stad in Amerika leefde een man, die zeer groote
voeten had. Hij bestelde een paar schoenen, maar de schoen-
maker stelde het maken den eenen dag na den anderen
uit. Keer op keer kwam de klant vragen, en keer op keer
kreeg hij de boodschap, dat ze nog niet klaar waren.

„Ja, kijk eens,” zei de schoenmaker ten laatste, „het
is nog geen weer geweest.”

„Nog geen weer geweest?” vroeg de klant verbaasd.
„Wat heeft dat er mee te maken?”

„Nou, ziet u eens, ik kan zulke groote schoenen niet in
mijn winkel maken.”

„Waarom is je vrouw zoo jaloersch op je typiste?”
„Omdat ze, vóór ze mijn vrouw werd, ook mijn typiste was.”

Allerlei Wetenswaardigs.

DE VORDERINGEN DER CHIRURGIE.

Zonder eenigen twijfel is de heilkunde de wetenschap van
onzen tijd, die de grootste vorderingen heeft gemaakt. Er
zijn geen organen, die het mes van den chirurg niet geopend
en doorzocht heeft: de longen, de buik, het hart — ja zelfs
de hersenen hebben voor het mes geen geheimen meer. On-
danks de zeker talrijke en mooie successen, die de chirurg
bereikt heeft, moet men toch erkennen, dat die successen
vaak ten prijs van verminking zijn behaald. Daarom kan
men niet anders dan met blijdschap constateeren, dat de
chirurgische methode langzamerhand plaats maakt voor phy-
sische middelen: serums en vaccines. Tal van gezwellen wor-
den dan ook reeds zonder operaties, doch met X-stralen ge-
nezen. Enkele chirurgen behandelen sommige gevallen van
kanker ook reeds — en met succes — door bestraling. In
Amerika zijn enkele operateurs zelfs al beoefenaren der
radiotherapie geworden, zoodat het mes en de X-stralen el-
kaar aanvullen.

DE BEKENDSTE WETENSCHAPPELIJKE DRUK- KERIJ VAN EUROPA.

Een van de bekendste wetenschappelijke drukkerijen van
Europa, n.l. die van de Universiteit Cambridge (Engeland)
heeft onlangs haar 400-jarig bestaan gevierd. Zij is gesticht
door den Duitscher Johann Siberich, die waarschijnlijk een
vriend was van Erasmus. Van zijn boekdrukkerswerk zijn
nog acht proeven behouden gebleven. De oudste proef bevat
de rede, die de vice-kanselier van Cambridge in het jaar
1520 bij het bezoek van kardinaal Wolfen heeft gehouden.

EEN VERDWIJNENDE BERGKETEN.

Zooals men weet, wordt de Mount Everest op 't oogenblik
door een expeditie onderzocht. Volgens de opinie van een
der leden van deze expeditie is de noordelijke bergketen
boven het Midden-Himalaya-gebergte bezig te verdwijnen.
Aan de randen van de bergen komen grondafschuivingen voor
en de bergtoppen vergaan; er zijn nog slechts een paar rot-
sige pieken met ijs bedekt overgebleven. De machtige, trot-
sche bergketen van vroeger bestaat niet meer. Waarschijn-
lijk is een en ander de schuld van de Arun-rivier, die het afge-
waaide zand en het afgebrokkelde gruis meevoert.

HOE EERTIJD DE VROUWEN EEN DICHTER EERDEN.

Tijdens de gouden eeuw der poëten was een domheer uit
Mainz zeer bekend onder den naam „Vrouwenlof”.

Hij dankte dezen naam aan de vele verzen en liederen, door
hem vervaardigd, ter eere van het zwakke maar schoone ge-
slacht.

Hij stierf 30 November 1317. De voornaamste vrouwen uit
de stad droegen hem op haar teere schouders naar de dom-
kerk, begroetten hem daareigenhandig in de kruisgang. Nadat
de groeve gevuld was, besprenkelde zij het graf zoo overvlo-
dig met wijn, dat deze door de gang stroomde en de kerk
van den geur werd doortrokken.

Zes maanden rouwden zij over hem, wilden geen muziek
hooren, namen aan geen bals of andere vermakelijkheden
deel, zelfs werden gedurende dat half jaar de bruiloften uit-
gesteld.

WARM OF KOUD, AL NAAR VERKIEZING.

Kort na den dood van Johannes Huss zette de Hussieten
heel Bohemen en Duitschland op stelten. Zij plunderden,
brandstichtten en moordden naar hartelust, vooral de gees-
telijken moesten het ontgelden en werden op allerlei wreede
wijze doorgemarteld. De Hussieten waren echter op hun ma-
nier voorkomend en hunne slachtoffers ter wille, zij lieten
hun de keus tusschen: op 'n zacht vuurtje geroosterd te
worden of op 't ijs met emmers water overgoten te worden
en zoo langzaam te bevrozen!

IEDEREEN

EEN EIGENAARDIG GRAFSCHRIFT.

In het klooster Kastell in de Opperpalts bevindt zich een
grafzerk waarop onderstaand grafschrift is gebeiteld:

Geef elk een ei,

Schweppermann nog één er bij!

De held, die hier rust van zijn krijgsdaden, liet dit op zijn
zerk griffen om de volgende redenen:

Op den 28en September 1322 leverde Lodewijk de Beier-
sche en Frederik de Schoone elkaar slag om het bezit van
de keizerskroon. Reeds begon het er voor Lodewijk slecht
uit te zien en scheen de kans zich tegen hem te keeren, toen
Schweppermann met vier honderd versche ruiters zich in
het krijgsgewoel stortte en zoo dapper om zich heen hieuw
dat de Hongaren op de vlucht sloegen.

Na de overwinning wilde men 'n feestmaal houden, maar
men vond geen anderen voorraad van spijs dan een groote
massa hard gekookte eieren. De keizer liet die zóo uitdeelen,
dat ieder één ei kreeg, evenals hij zelf, maar de dappere
Schweppermann, wien men de overwinning voor 't grootste
gedeelte dankte en die eigenhandig achttien vijanden had
gedood, kreeg twee eieren.

Nadie ontstond het hierboven genoemde spreekwoord en
dit deed den ouden ridder zóoveel plezier dat hij 't later
op zijn grafzerk liet beitelten.

MENSCHEN VAN VOOR 12000 JAAR.

Door den heer F. W. Fitusimmons, directeur van het
Port-Elizabeth Museum te Kaapstad, zijn op de kusten
van Fritzikama, tusschen Humansdorp en Knysna, geraamten,
wapenen, beenen, beitels, halssnoeren en steenen om het
voedsel fijn te malen gevonden van een kolonie rotsbewoners,
die daar waarschijnlijk meer dan 12000 jaar geleden woonden.
Volgens den ontdekker zijn deze rotsbewoners de voorvade-
ren van de Boschjesmannen, het oudste ras van Zuid-Afrika.
Deze voorwereldlijke menschen waren naar het geraamte
te oordeelen, groot van stuk. Zij aten schaaldieren en zetten
strikken. Langs gevaarlijke paden kon men hun woonplaat-
sen slechts bereiken.

Ten onrechte heeft men deze rotsbewoners vroeger
Dwerg-Boschjesmannen genoemd, maar de heer Fitusim-
mons meent te kunnen aantoonen, dat zij juist groot waren,
maar door het leven in lage holen een nageslacht van dwergen
voortbrachten.

En mooie gedachte.

Een mensch is als een glas, of als een blaas voll wint:
Al stoft hij op zijn kracht, op rijkdom of op staten,
Hij wroet gelijk de Mol tot dat hij 't ende vindt;
Daar leyt dan 't blinkend glas aen stukken en verlaten.
O mensch denck dan altijd als Gij uyt glazen drinckt:
Ick ben so broos als Gij: wat asch en stof die klinckt.

Oudhollandsche wijsheid.

Hij: „Geloof je, dat je van iemand van mijn soort kan
houden?”

Zij: „O ja — als-ie maar niet te veel op jou lijkt.”

Hij: „Liefste, wees ervan overtuigd, dat je altijd in mijn
gedachte bent.”

Zij: „Lieve help, dat is nog erger dan in een woonschip
te wonen.”